

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník X., číslo 1-2

Leden-Únor 2004

Deset vzkazů pro tebe

Přidej se ke mně!

Dříve, než může padnout jakákoli zmínka o mém slavném vítězství nad všemi těžkostmi, připomeň si sebe, který těžkostmi přímo oplýváš. Jako se hlásíš k hrdému označení "homo sapiens", tak se v běžném životě ukazuje, že patříš do méně slavné kategorie jako člověk problémový. Samozřejmě, že při tom můžeš klidně zůstat a chodit dál od něčeho k ničemu a ještě víc kazit okolní svět. Beru ohled na svůj obraz v tobě. Proto se ti zdráhám cokoli vnucovat. Předpokládám však na dně tvé bytosti stopu touhy po tajemnu, nekonečnu, po sebepřekonání. Jestli ale chceš zůstat při starém a jsi spokojen sám se sebou i s okolním světem, pak už další řádky nečti. V opačném případě si udělej trochu víc času, než obvykle ztrávíš čtením všeho, co kdo opsal od jiných.

Náš věrný apoštol ti píše: "Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus" (Ga 2,20). Tak stručně vyjadřuje náplň svého života. V síle tohoto poznání však koná větší dílo než mnozí jiní. Vítězí v nejrůznějším životním ohrožení. "V námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žízni, v častém odřikání, v zimě a bez oděvu" (2Kor11,27) nese moje jméno národům i mocným a mezi své rodáky (Sk 9,15). V síle svého spojení se mnou vytrvává, aby ti pomohl ze slepé uličky tvého starověku k výhledům nové doby.

Pavlova spolupráce se mnou na tvé obnově uprostřed lidstva je nejlepším důkazem pravdivosti jeho vyznání: "Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Naším doporučujícím listem jste vy sami. Je napsán ne inkoustem ani na kamenných deskách, nýbrž Duchem živého Boha na živých deskách lidských srdcí." (2 Kor 3,2-3)

Uprostřed obnoveného lidstva, uvedeného na práh nového rozvoje a vrcholného zdokonalení, vydáváš právě ty jediné nenahraditelné a korunní svědectví toho, že mě Pavel doopravdy nosí ve svém srdci. To je neklamný výčet případů úspěšného nástupu mého naprosto dokonalého srdce na místo ochablého a postiženého srdce lidského. To je nesporně radostná zvěst o mém neochabujícím srdci. Pulsuje uprostřed vyhasínajícího a ochládajícího vesmíru. Náš společný věčný Otec činí rozhodnutí vládnout celému stvoření skrze tvé, lidské srdce. Naše panenská Máti jako první z lidí dokazuje, že se celý opravdu vejdu do tvého srdce, abych odtud řídil svět.

V životě milosti vládne jistý zákon. Je to zákon drtivé síly pro lenochy a změkčilce, zato však svrchovaně povznášející pro ty, kdo se se mnou do krajnosti vydají v nejvyšším zájmu a neúnavně v tom vytrvají. A ty, člověče, spoléháš se jenom na své chabé síly, namáhavě a v potu tváře křesáš pazourkem, abys vyloudil na přírodě trochu jisker, jimiž by sis matně posvítil a ohřál své zkrhlé tělo.

Já ti však nabízím Slunce, jasnější než všechna slunce. Svítí a hřeje celé mé tvorstvo v čele s tebou,

člověče! Zatímco tvé okolí ochládá, vyhasíná a upadá v chaos, náš slavný Otec si dává tu práci, aby v jednom jeho docela nepatrném místě uzpůsobil tvé, lidské srdce. Hodlá skrze ně svou nesmírnou mocí rozehrávat a ozařovat, zkrátka obnovovat kosmos. Proměnuji lidské srdce ve své hrudi v živý termojaderný reaktor a zdroj nesmírné síly a světla. A ty, můj důvěrný společník a zvláštní profesionál v nejvyšších službách, máš z vrcholného pověření svěřenu úžasnou pravomoc. Nabízím ti čistou spolupráci se mnou na obnově lidstva, aby v něm znovu zavládl kosmos a ještě byl zdokonalen.

Denodenně ti zde opatřuji vybavení nesmírné energie. Jen je rozmístí do připravených míst, odkud toužím, pravdivě osvěcovat a laskavě ohřívat celé své stvoření! Víím, že ty jako obnovený člověk, totiž moje dítě, zrozené z vody a Ducha, mne uznáváš a přijímáš. Často však poněkud pokulháváš ve své spolupráci se mnou. Tak už neváhej! Projev a sděl svěřený náboj náležitě ostatním kolem sebe!

Sleduji, jak leckde dochází ke zkratům a následným výbuchům lidského fanatismu a výbojům. Pozoruji, že i ty místo pokojného svícení, raději oslňuješ zábleskem pravdy. Vidím, že místo pokojného zahřívání, raději spaluješ a ničíš. Víím, že nemáš dost dobře uspořádaný přívody mého vyššího náboje ze svého srdce do svého života jako jedince a jako příslušníka společnosti. A zavedené přívody často ani dost patřičně využíváš. Kolik nadání přijímáš, tolik díla máš vykonat! Chceš se naučit spolupracovat se mnou na obnově a zdokonalení světa? Zajímá tě, jak budovat potřebné přívody a rozvody vyššího náboje ze svého srdce, zušlechtěného mojí přítomností? A přitom jsem dokonale přizpůsoben povaze tvé životospřávy. Pohleď na mé zraněné nesmrtelné Srdce a uvidíš!

Zde se ti otevírá zdroj vyššího nadání a inspirace. Tady ti nabízím poučení k správnému osvojení a používání tohoto tajemného náboje nesmírné účinnosti.

Dávám ti svůj náboj, ale ne jako měkkou podušku k sladkému snění. Moje vyšší nadání je plamenem lásky. Má vzbudit řetězovou reakci lásky ve tvém srdci. Pohání však i tvé ruce, až se na kovadlině mužné vůle promění v dokonalý pracovní výkon. Očekávám, že to provedeš pod bdělým zrakem prozíravé panny s trpělivostí matky, podporující mužné dílo tak, aby se ani sebenepatrný kvítek stvoření vlivem průbojného dobyvatele zbytečně neporušil.

Tohle platí o tvém osobním a jednotlivém vyšším nadání. Když mne dokonale přijímáš do svého soukromí, tedy k tobě přichází sama vtělená plnost nejvyššího nadání. Přijímáš mne? Pak přijímáš samotného původce a dárce každého vyššího nadání. Víš, nakolik mě přijímáš? Nakolik se tomuto přijetí náležitě otevíráš. Z toho vyplývá s železnou logikou, že se tvé životní dílo musí stát dílem mne samotného. Neboj se, nebudeš v tom zapomenut!

Nezapomeň, že tu jde hlavně o moje dílo! Nejde tu jen o tvá zbožná přání. A přesto - neobejdu se bez tebe. Nejde mi jen tvou úchvatnou inspiraci. Jde mi také o tvou usilovnou práci za dovršení mého díla.

Jde tu o moje dílo a žádné líbivé tretky ani levnou náhražku. Nabízím ti skvostné dílo nedozírné hodnoty, a žádné výtvary, jaké může vyprodukovat kdekdo ze světa, v němž už nežijí. Jedná se o dílo, přiměřené a hodné mne, vlastního Dítěte našeho vlastního věčného Otce. Rozhoduji se v tobě přebývat. Rozhoduji se v tobě žít a také v tobě žiji. Chci se právě v tobě projevit navenek.

V tobě žiji. V tobě se snažím dosáhnout dospělosti. Hodlám se uplatnit v jádru tvé bytosti. Nejsi žádný obyčejný člověk, třebaže vyzdobený lidskými právy a důstojností. Nejsi žádný omezený tvor, dovolávající svých nezczizitelných práv, ale většinou odmítající slyšet cokoli o svých povinnostech a bojící se práce jak čert kříže. Kdepak, ty nejsi jen obyčejný člověk. Jsí také můj příbytek a mé oblíbené životní prostředí, lidský příbytek, v němž přicházím obnovit řád, aby z něho stal opravdový kosmos. Přicházím k tobě, abych se v tobě zabydlel a našel u tebe svůj domov.

Chápeš, jak v tobě žiji? Nejsem žádný příživník. Ve mně a z mé svobodné vůle je stvořeno všechno. Tušíš vůbec, jak často u tebe přebývám? Myslíš, že se u tebe stavuji snad jen jednou do roka, a pak zase spěchám dál? Snad proto, že by mi u tebe bylo strašně zima jako na severním pólu? Je přece pravda, že v tvém dokonalém přijímání mé očividně nepatrné maličkosti, ze které však pochází všechno stvoření, dobrovolně vstupuje do tvé nesmrtelné duše vlastní Dítě našeho Otce.

Je to pravda, dosvědčená tvou každodenní zkušeností, že žiješ naplno v době častého přijímání svého vrcholného Hosta. Dokonce je to tak intenzívní, že s tímto přijímáním začínáš a končíš každý den.

Jaký hrdina kosmického věku, plný vrcholného poslání a nejvyššího zaslíbení, by zde měl povstávat!

Jak vysoko musí převýšit tvoje tvůrčí výkonnost, zdokonalená ode mne vyšším nadáním, pracovní sílu dětí světa! Ty jenom namáhavě sbírájí paběrky a vedlejší účinky mého nadání.

Jaká tajemná zář prozařuje tvou tvář? Je to tvář mého Dítěte a vyvoleného důvěrníka poté, co mne

dokonale přijmeš do své duše! Ani Mojžíšova tvář nezáří tolik, když přináší s hory smlouvu zákona na kamenných deskách!

Jak se musí proměnit tvář země a tvář celého okolního vesmíru, když tu začneš z přetéající plnosti svého vyšším nadáním obnovujícího se kosmu ve vlastním srdci převádět daný náboj do okolí!

Jak bleskově se musí vytratit každý stín pohoršení a zmatku čili chaosu z rodinného a pracovního prostředí, kde působíš ty, můj důvěrný spolupracovník! Jaký úžas proniká příjemně překvapené tváře dětí světa! Zmohou se jenom na udivené výroky: Hele, jak se milují!

Jak musí žasnout národy všech končin světa nad tajemným plamenem pracovního úsilí mého spolupracovníka! Zvu tě jako hospodáře ke správě celého vesmíru.

Jak se při každé další vlně obnovy a zušlechtění lidstva a světa stále víc a jasněji ukazuje, že nejde žádné nové učení, ale o novou jakost toho, co se do tebe jednou provždy otiskuje při tvém zrození z vody a Ducha! Jde o novou jakost tvé životní zkušenosti se mnou, stále víc a více se zabydlujícím v mikrokosmu tvého srdce i makrokosmu kolem tebe!

A tak se to doopravdy děje. Děkuj za to našemu věčnému Otci!

"Vejdí do své komůrky a zavři za sebou dveře." (Iz 26,20) A tam v tichém usebrání konej pravidelnou inventuru. Jaká je tvoje bilance při spolupráci s Nejvyšším, kvůli níž za tebou přicházím?

Jak se podílíš na ovládnutí mikrokosmu v jádru své bytosti?

Jak se účinně a nezištně podílíš na hlavním poslání naší vznešené archy, jíž se plavíš časoprostorem vesmíru do věčného přístavu?

Srovnej, jak často mne přijímáš a kolik dokonalých a záslužných skutků konáš na sobě i pro jiné?

Souhlasí počet tvých posil ode mne s počtem dobrých, krásných, pravdivých a láskyplných projevů, jež uskutečňuješ právě jako můj spolupracovník, tak často mě přijímající do své duše? Apoštol tomu rozumí, když píše, že *"vás má ve své moci láska Kristova."* (2Kor5,14)

Každá vyšší pomoc ode mne je podnícení řízené řetězové reakce lásky, aby se šířila z planoucí výhně mého Nejsvětějšího Srdce. Je to plamen z ohnivého keře. Prožehnu tě a zušlechtím. Spálím v tobě všechno porušené, co v tobě ještě zbývá, abys ukul ve svém srdci pluh a zakalil jej k nové práci.

Kdo myslíš, že by zaplatil za tebou promarněné vyšší nadání, které ti opatřuji s vynaložením vlastního života? Uvažuj, kdopak by asi doplatil na to, kdybys nechal tento plamen řízené řetězové reakce lásky ve svém srdci bez užitku vyhasnout! Nezapomeň, proti komu by se asi ničivě obrátila ta neovládnutá řetězová reakce lásky, kdybys ji po každém mém podnícení ve své bytosti, kam ji přijímáš, nechal běžet naprázdno!

Co myslíš, kdo by na to nejvíce doplatil, kdybys nechal v sobě neovládaně rozhořet tuto řetězovou reakci lásky tak, že bys oslňoval celé okolí, místo abys pokojně objasňoval, a že bys fanaticky spaloval všechno dostupné, místo abys je hřál, až k pookřátí i toho nejzamrzlejšího srdce?

Potom by ses pro mne stal nepříjemným společníkem. Cítil bych se u tebe jako v nesnesitelném prostředí. Cítil bych se v tvém příbytku jako v pekle, kam jsem už na tři dny sestoupil, a to stačí.

Žil jsem, žiji a budu žít navěky. Nehodlám však dělat ve světě další zázraky bez tebe a tvého přičinění. Přestaň mi konečně klást další odpor! Nech mne přece žít v neúnavné práci, v tvorbě, která je hravá, ale přitom plně zodpovědná, v práci radostné, která se už nemá čeho zaleknout. Všechny překážky, které v tobě zbývají, jsou určeny k jejich překonání a zvládnutí. Konec konců vedou k tvému zdokonalení.

Na tobě záleží, zda už přijde moje vyšší vláda. Právě na tobě závisí, jestli se konečně obnoví tvář země. Jedině od tebe odvisí, zda se začne šířit nová země a nové nebe. Zrovna ty jsi povolán k tomu, abys s mým vyšším nadáním proměnil celý chaos ve svém srdci ve vznešené prostředí mnou zušlechtěného kosmu.

Po mém vítězství nad tělem, světem a jeho pozemským vládcem, přestaň už vyhlížet viditelná znamení mého příchodu nahoře v oblacích, nýbrž jediné ve svém srdci! Už nemusíš prosit jako Eliáš, abych ti dal rosu s hůry. Ani nemusíš vyhlížet mrak, který by zkropil horu Karmel. Rosa vyššího nadání nepřetržitě stéká všude tam, kam tě zvu ke slavné hostině lásky, aby ses živil chlebem věčné touhy.

Tvou prací, můj drahý, který se pravidelně posiluješ z mého nevysychajícího zdroje vyššího nadání, se celý mikrokosmos tvého srdce proměňuje v zušlechtěné prostředí. A na tom, jak ty vynášíš nové hodnoty z pokladu svého nitra do okolí, závisí další postup mé vlády nad světem, abych jej obnovoval a povznášel na vyšší úroveň.

Jsi-li můj přítel, pak se přičiním, aby tvůj život byl mým životem a tvoje práce mou prací.

Jedině takový život a taková práce mohou být spolehlivou bilancí tvého duchovního růstu z vyššího nadání a místenkou na vznešenou archu, kterou se dostaneš časoprostorem vesmírného oceánu do věčného

přístavu.

Tvá účast v nebeském raketoplánu není jen nějaké trpné čekání jedince, který by se připravoval do naší vznešené vlasti za zavřenými dveřmi své kajuty. Je to především tvá radostná práce jako mého důvěrného spolupracovníka. Ať pocházíš z kteréhokoli konce světa, podíliš se na mých celosvětových a všekosmických úkolech.

Čekám na tebe u tebe

Hledáš-li smysl svého života na zemi nebo ve vzduchu či ve vodě, pokud jej hledáš na horách nebo v dolině, pospěš si! Jinak si jednou povzdechneš jako jeden mládenec, který dodatečně vyznával, jak bloudil, když mně hledal venku, zatímco já jsem byl uvnitř. Pospěš si, aby sis taky jednou nemusel sypat popel na hlavu, že sis mě zamiloval příliš pozdě! Nech lidi mluvit, a ty pojď za mnou! Kam? Podívej se do zrcadla, ale počkej tam na mě! Zavedu tě za zrcadlo.

Jsem věčným praobrazem světa uvnitř tebe i kolem tebe. U mne se soustřeďuje všechna krása mikrokosmu tvého srdce. Ve mně se sbíhá celá podivuhodná kompozice uložená v tvém genetickém kódu, přijatém od předků v jedinečné kombinaci spirály. U mne, k němuž smíš bez obav přicházet ty zrovna tak jako všichni maličci, se naplňuje hravá náklonnost dítěte. Ve mně se uskutečňuje bouřlivý činorodý vzmach mládí, toužícího zasvětit se něčemu a především někomu. Tady se nabíjí průbojná energie muže, směřující k uplatnění ve skvělých výkonech. Zde se zakládá obětavá odevzdanost ženy, pokojnou silou podporující muže. Odtud se bere zjasněný klid zkušeného starce. Ve mně se naplňuje neúnavné bádatvé hloubání učence stejně jako strohý zápas dělníka s těžko ovládanými silami. U mne se souladně spojuje tiché a chladné počtářství národohospodáře s výboji hudby pulsující intuice uchvacující přes obrazotvornost všechny záhyby srdce básníka.

Všechna velkolepá harmonie dílčích světů, která tě uchvacuje, když na březích oceánu věků nasloucháš hlasu v proudu kosmické fugy, pochází právě ode mne. Těší mě, když tě takto povznáším vyšší inspirací. Vnukám ti ji, zrovna tak jako se mi líbí působení na tvé modré planetě, která je ti domovem. Volím si toto místo mezi příliš horkou Venuší a příliš studeným Marsem jako nejvýše vhodné právě pro otevření tvého vstupu do věčné slávy.

Celé je to všechno úžasně rozmanitý odraz jednoty v mém Srdci. Tvořím věčně dokonalou jednotu. U mne se slévá smysl kosmu v nejvnitřnějším jádru tvého srdce se smyslem tvého okolního kosmu, do něhož jsi ponořen. Ze svého místa zahlédneš jenom přilehlý břeh časoprostoru vesmírného oceánu. Ani sebevětším teleskopem nepřehlédneš celý nedohledný kosmos, který je kolem tebe. Je však celý také uvnitř tebe jako v každém z vás. A rovněž je neobsáhnutelný okulárem mikroskopu. Když stvořuji tvé, o málo lepší kolegy jako ryze duchové, inteligentní tvory, a další tvorstvo jako bytosti bez nesmrtelné duše, tebe stvořuji s tělem spojeným s nesmrtelnou duší. Tak tvoříš přirozený most mezi ryze duchovní sférou čistě duchových tvorů a oblastí ryze hmotného tvorstva.

Uvažuj, jaký cíl zde můžeš mít, než úsilím své nesmrtelné lidské duše stále více formovat tvé tělo? Zvu tě, abys ujednotil tajemný kosmos v samém středu své bytosti! Máš jej ovládat a řídit ve tvém srdci. Tvůj mikrokosmos sahá až do spirálovitě se stáčejších vlásečnic molekul. Dosahuje až do atomárních a subatomárních kořenů tvého vnitřního prostředí. Tím to ale nekončí. Zvu tě také sjednotit kosmos uvnitř tvé bytosti s okolním kosmickým oceánem, rozlévajícím se prostorem a časem ve všech směrech do stále větších dálek.

Uvažuj! Jaký cíl zde můžeš mít, než podávat jednu ruku andělům a druhou ruku ostatnímu tvorstvu? A přece tě stvořuji nejen kvůli řízení ostatního tvorstva, které ti má sloužit, nýbrž především kvůli sobě samému. Máš být mým přítelem.

Mám takový pracovní program, když se zde, v pozemských poměrech, skláním k tobě, a přijímám tvé tělo z přečisté Panny za vlastní, abych z tvého srdce jako ohniska ovládal a zušlechťoval veškerý kosmos. Tvá duše má přizpůsobit své vnitřní prostředí mé podobě, aby tak mohla v něm být obnovena dokonalost původního životního prostředí. Jedině tak se v mikrokosmu tvého srdce otevírají všechny průduchy pro vanutí mého Ducha a pro tajemnou krystalizaci vyššího prostředí slavného Hosta. Jedině tak se může dokonale sjednotit kosmos v jádru tvé bytosti s okolním kosmem. Beze mne ti hrozí neodvratný chaos.

Veškerá kulturní tvorba obrácená navenek vyrůstá z kořenů v ohnisku tvého srdce. Každé kultivující působení musí být zakořeněno ve tvé vnitřní spolupráci s mým vyšším nadáním na proměně kosmu.

Jakákoli tvá vnitřní spolupráce se mnou musí ústit do vnější tvorby pravé kultury. Ta opětovně vrcholí v zušlechtění celého lidstva. Tvá víra se může stát tvůrčí silou v dějinách jenom na základě kultury a v ní. Kdyby se tvá víra nestala kulturou, nebyla by naplněna.

Zdrojem každého jednotlivého úkonu tvé spolupráce se mnou je především spolupráce se mnou na zušlechtění celého kosmu uvnitř tebe.

Jakékoli tvé působení navenek - a třeba i to největší a nejvznešenější - bez tohoto tvého vyššího zdokonalení - zůstává neživotné, "*jenom dunící kov a zvučící zvon*" (1 Kor 13,1). Veškerý užitek, který by takové jalové působení přineslo, by uvázl v hmotě. Dost možná, že tělesně by sice světu něco přibylo, ale za cenu duchovního strádání.

Dílo, které by nebylo vytvořeno rukama pod vedením tvé nesmrtelné duše, nekonečně však zušlechtěné mým vyšším nadáním, by zůstalo mrtvě rozeným dítětem. Také ono postrádá duchovou duši.

A co život, dokonalý život, život nezvratně dokonalý, život ve svrchované slávě? Obsahem tohoto nezvratně dokonalého a slavného života je můj úplný projev, když se ti dávám obvyklým způsobem tvé obživy. Jedině já jsem pro tebe věčný život. Moje uplatnění a plný rozvoj ve tvém těle pro celý kosmos je pravým životem vnějšího projevu. Je opravdovou vnitřní spoluprací s naším věčným Otcem na obnově a vrcholném zdokonalení stvoření. Přičinuje se o to, aby se kosmos uprostřed tebe samého stal prostředím vnitřního života mne jediného, který kvůli tobě třikrát osobně vystupuji, abych zasáhl.

Jsem odvěký archetyp jednoty všeho úsilí ve tvé bytosti. Proto tě zvu, abys také ty jako jednatel vytvářel originální a neopakovatelný obraz této jednoty.

Jako tvůj všemocně působící Bratr, utajený pod způsobem tvé běžné obživy, si přeji, aby naše působení podle mého pravzoru spojovalo v sobě svrchovanou sílu s nejponiženější pokorou.

Jsi stvořen jako můj původní obraz k mé podobě. Sám si zavínáš, že se ze skladby tvé přirozenosti vytrácí tento můj původní obraz. Ani tehdy nezaniká tvé zaměření k mé podobě. Stává se z tebe hledač, který hledá mou tvář. Nedovedeš se však sám povznést k opravdu ryzí Kráse, čisté Pravdě, svrchovanému Dobru ani k vrchoplne Lásce. Obíráš se jen jejich zlomky a roztržitými střepy. Tvůj stav se projevuje tím, že jsi docela vystaven nahodilým podnětům. Odvádějí tě se správné cesty. Hned tě uchvacují obrazy světa, vtiskující se do tvých smyslů, hned se stáváš hříčkou vlastních scestných úchylek, hned podléháš iluzi krásy, na jejímž konci se však zděsíš ďábelského šklebu. Tvou vinou je rázem rušeno podstatné, duchovní spojení mezi kosmem v tobě a kosmem kolem tebe. Z prostředí uvnitř tebe vylučován zdokonalující vliv mého prostředí, jaké vyznačuje můj trojosobní Život. Tvé zmatené pokusy o nalezení mé podoby a o navázání spojení mezi mikrokosmem v tobě a makrokosmem kolem tebe, jako stavba babylonské věže či kosmický program, vedou ke stále většímu a strašnějšímu dovršení vedlejších podmínek roztržky mezi mnou a tebou.

Celý kosmos, utajený v tobě, postrádá pravou jednotu. Tu ti nemůže dát žádná tvoje síla, ani síla vynálezů, které jsi vylákal na mém stvoření. Chybí v něm zákon, který by všechno ovládal, aniž by to křečovitě svíral. Místo mé vůle zde stále víc a více vládne chaos tvých četných smyslových dojmů a emocí.

Tvořím věčnou jednotu. Mám v povaze prostotu mluvy s hloubkou a vzletností myšlenek. Všechna moje vnitřní hnutí jsou vzájemně vyvážená v neporušené a souladné jednotě.

V radostné zprávě se ti zjevují jako věrné Dítě našeho společného velebného Otce, u něhož má všechna rozmanitost a mnohost stvoření svůj jednotný zdroj, svou jednotnou sílu a svůj jednotný cíl.

Přebývám-li jako tvá běžná obživa v tobě, pracuji jen k tomu jedinému cíli. Hodlám jednotně zavládnout ve tvém životě. Taková jednotná vláda je však právě mou svrchovanou vůlí. Této vůli se hled' otevřít zachováním všeho, co ti ukládá řád tvé vlastní přirozenosti! Řád ve tvé přirozenosti je shodný s mým svrchovaným řádem. Jsem autorem tohoto řádu. Hned při stvoření jej navždy vtiskuji do tvé přirozenosti. Je shodný také se vším, co ti ukládám zvláštním způsobem ve svých dodatečných vnějších ustanoveních, abys byl lépe veden plněním přirozeného řádu až k jeho nadpřirozenému původu.

Ve tvé podobě se ponižuji, v poslušnosti podstupuji i smrt, a to smrt na kříži (Flp 2,8). Tak je označena moje nejhlubší podstata, abys mě následoval.

Když se modlíš *Bud' vůle Tvá*, tedy mě tím osobně přijímáš. Přitom také prosíš, abys mě takto stále přijímal do sebe, a já, abych přijal tvé pozvání a sklonil se právě k tobě, a celý abych tě příznivě vyplnil svou svrchovanou bytostí. Tak získávám ve tvém srdci pevný bod. Z něho mohu pohnout celým světem. Neučiním to však bez tvého dobrovolného a svobodného souhlasu. Respektuji svobodu, kterou tě vybavuji. Brána do tvého srdce se dá otevřít jedině zevnitř. Neváhej a odhodlej se! Otevři se mému vyššímu Světlu! Dopřej mi, který stvořuji svět a přece v něm nemám, kde bych hlavu složil, přibytek, odkud bych řídil svou svrchovanou vůlí celý vesmír!

Míra, v jaké mi kdy otevíráš vstup do sebe, je různá. Je to moje vyšší inspirace, když se někdy vůbec odhodláš otevřít mi bránu své bytosti. Vyžaduje to další dávku vyššího nadání. Stojíš o to? Prosiš o to? Pros, aby se tímto dalším povznášejícím vnuknutím dotáhla tvá původní inspirace do důsledků! Pros, aby se vstup do tebe co nejvíc uvolnil! Když otevřeš jenom na špehýrku, navštívím tě jen paprskem své svrchované pravdy. Když otevřeš dokořán, tak budeš zaplaven světlem mé pravdy jako ta, kterou odívám Sluncem.

Co je tvým znakem pravého mého spolupracovníka, který se soustavně obracíš k mým slavným ustanovením, zejména k slavné hostině lásky, abys tam posílil své srdce? Zápas o dovršení mého díla, započatého při zrození z vody a Ducha. Kež se tvá práce na otevírání vstupu a průchodu do tebe vyznačuje stálou ochotou a pohotovostí k oběti! Chceš-li mě v sobě snést a unést, nezbyvá ti jiná strava, než moje: *"Můj pokrm je, abych činil vůli toho, který mně posílá."* (Jan 4,34)

Svou svrchovanou moc pokorně spojuji s krajní bezmocností. V tom se projevuje moje osobní zvláštnost, když k tobě přicházím ve tvé nejběžnější stravě, bez níž se neobejdeš. Tohle je ještě větší zázrak, než to, že kvůli tobě vstávám z mrtvých ve tvém vlastním těle. Vzápětí se ti dávám za pokrm ve tvém všední potravě.

Během mé pozemské pouti ze mě vychází moc a uzdravuje tě (Lk6,19).

Ještě působivější je moje svrchovaná moc, kterou nechávám docela ustoupit do pozadí. Tak se u mě přestává jakkoli lidsky zřetelně a srozumitelně projevovat. Je to tehdy, když jsem v krajních bolestech a posledním tažení. Třebaže jsem potupně a provokativně štván, abych předvedl projev své svrchované moci a zázračně se zachránil před utrpením a smrtí, nedopouštím její projev ve svůj prospěch. Nezapomeň, že právě tehdy činím z tvého těla jediný svůj prostředek, jímž vytvářím umělecké dílo svrchované Krávy! Dopouštím omezení svých výrazových prostředků na tělo, zbavené navíc schopnosti pohybu. Přesto i s těmito nepatrnými prostředky, krajně omezenými na ryze duchovou činnost ve tvém těle, strašně oslabeném, potupeném a zničeném, přemáhám a ovládám celý svět. Od té doby činím z mikrokosmu tvého srdce první nezničitelný zárodek tvé zušlechtěné bytosti, právě díky tobě uprostřed celého lidstva a vesmíru. Navěky tě obnovuji a nesmírně zdokonaluji vyšším nadáním.

Zdá se ti to úžasné? Nepochybně. A přece to ještě není vrchol všeho, čeho pro tebe dosahuji. Moje svrchovaná moc se projevuje ještě v něčem jiném. Dosahuji ovládnutí a vrcholného zušlechtění světa, počínaje nejmenší spirálou paměťového řetězce tvého těla a konče nedozírnou mlhovinovou spirálou v kosmu. Jak? Spojením našeho věčného Otce se všední neživou věcí, kterou dennodenně potřebuješ k přežití a k přirozenému růstu. To je větší zázrak než moje Vtělení, a dokonce větší než moje Zmrtvýchvstání. Jsem přitom nejen vtělený ve tvém vlastním lidském těle, umučený, ale také vítězný a oslavený. Jako takový se ti nabízím k požívání, abych tě nejen obnovoval a podporoval v přirozeném růstu, ale také abych tě zušlechťoval nad hranicemi danými tvým přirozeným lidským genotypem.

Tady vrcholí moje moc. A všechno začíná u tebe. Teprve díky tobě to pokračuje dál. V nepřehledných zástupech lidí, nacházejících se nejen v prostoru okolního světa, ale i ve všech dobách, se uplatňují výsledky a plody mé obnovy a zušlechtění zvláště tebe, kdo se zcela bez svého přičinění stáváš z vody a Ducha dítětem našeho věčného Otce, abys s mou pomocí rostl v mého důvěrného přítele a dospělého spolupracovníka. Kde působím nejskrytěji, tam působím také nejmocněji.

Odtud vyplývá i osobní zvláštnost mnou udržovaného a oživovaného mikrokosmu v srdci tvé bytosti, můj příteli. Jako každodenní prostředek tvé obživy tě oživuji a pozvedám tvé srdce z chaosu na úroveň kosmu, a ještě výš - na úroveň božského kosmu, tvořeného naším společným jediným Otcem, dále mou maličkostí a konečně naší vzájemnou Láskou. Hodlám ve tvém životě a růstu znovu vystupovat uprostřed té nejšedivější všednosti tvých dnů. To je nejvyšší cíl kosmu v srdci tvé bytosti. To je cíl tvé moci, ale i pokory v mých službách.

Nejvyšší cíl tvé moci jako mého tajemníka vyplývá z toho, že znakem tebe, který se tak vydatně posiluješ z mého stolu, není jen to, abys mi tady pořád jenom spínal ruce v ulpívání na mně a rozvažování o mně, takže bys práci přenechával mně. Naopak, rozhodně a pohotově zasáhni! Směle pronikej kupředu! Vytrvale se snaž zahospodařit s mým vyšším nadáním! Zapracuj na svém překonání a povznesení sebe a svého okolí!

Takový je ráz zažívání pokrmu z mé slavné hostiny v kosmu uvnitř tvé bytosti, pokud jsi vážně můj přítel. Žádná překážka ti nebude nepřekonatelná, ani zde není žádná přestávka ani krize v růstu. Všechno ti pomáhá ke zdokonalení. To však není nikdy dovršené ani ukončené. Jako jsem nekonečný, tak je i moje vůle nekonečná ve svém rozpětí v prostoru i v čase.

Nejvyšší cíl tvé pokory jako mého spolupracovníka jasně vyniká z toho, že máš podle vyššího určení napodobovat Nejvyššího: *"Bud'te dokonalí, jako je dokonalý váš Otec nebeský."* (Mt 5, 48). Ač působím ve tvém těle všechno ve světě, přesto zůstávám skrytý. Jako slavně ustanovený v tom nejvšednějším prostředku tvé obživy řídím a posiluji veškerý život tvého ducha. Přesto zůstávám stranou a nevystupuji z ústraní.

Tak i tvým znakem jako mého přítele, účinně se posilujícího z mého oslaveného Těla, je tvé umenšování a vytrácení se. Přijímáním mého Těla v podobě potravy tvých všedních dnů se máš víc a více ztrácet před mou úžasnou velebností. Skláním se k tobě, takže se ti sám dávám za pokrm i nápoj, až se znicotňuji ve smyslům dostupných způsobech. Překvapuje tě, jak to dělám? Nestarej se! To je zase můj úkol. Já se o to postarám. Jenom nezapomeň, že to dělám kvůli tobě!

Není tvou záležitostí jako mého přítele, aby sis svou práci na sobě dělal reklamu. Podobáš se semenu. Tak máš zaniknout, abys ze sebe vydal rostlinu, květy a plody. Jako oživuji svým dílem, vrcholícím potupnou smrtí v průsečíku všehomíra a jejím překonáním, celý vyhasínající a ochládající vesmír, tak se to děje i nadále. Děje se to vyčerpávající tvorbou a unavující prací tebe - mého spolupracovníka. Ta práce vrcholí smrtí. Nestačí mi, abys mě jen přijímal do svého soukromí. Vydej o mě v podobě tvé každodenní obživy své svědectví! Chci, abys o mně svědčil svým životním dílem a prací. Naplňuj vesmír požehnaným dílem tvé osobní původní a neopakovatelné spolupráce s naším věčným Otcem!

Čekám na tebe vedle tebe

Někdo se zalíbí výlety Alenky do říše divů a za zrcadlo tolik, že se mu ani nechce vrátit domů. Někdo se dává unášet baronem Prášilem od jedné vysněné báchorky ke druhé. A zatímco baron létá na dělových koulích, on se nehne z místa. Kdo se touží uzavřít se svou láskou ve věži ze slonoviny a žít se chlebem své touhy někde v ústraní, ať si poslouží! Víím, po jakých blátivých mokřinách bude bloudit jeho zasněná dušička. Já se však nedám zavřít do žádné věže. Vyrazím poklop od každého hrobu, kam by mě chtěli pohřbít! Přicházím obnovit a zušlechtit nejen tvé srdce, ale i tvé okolí. Proto mi není žádná mříž dost pevná. Nezadrží mě na jednom místě, ani kdyby byla ze zlata.

Od té doby, co opouštím nazaretskou samotu a vystupuji veřejně se svým posláním, proudí ke mně zástupy lidí. Všichni chtějí slyšet mou radostnou zvěst. A já je skutečně potěším. Osvobozuji je ode všech předsudků a špatných sklonů. Léčím je a uzdravuji od nemocí a utrpení. Sytím jejich tělo i jejich duše, povzbuzuji a těším.

Ještě účinněji spolupracuji s naším milým Otcem na proměně okolního prostředí v průsečíku všeho stvoření. Tento průsečík dvou protichůdných linií je první věcí okolního světa, která se mým působením mění v novou, tajemnou skutečnost. Kříž je první věc nového světa. Z opovržené opuštěnosti popraviště vycházím do celého světa. A všechno stvoření napojuji na tento nástroj mého umučení. Při plném zohlednění tvé lidské svobody je tu celé lidstvo přibito společně se mnou, někdo po mé levici, někdo po pravici. Nikdo se tomu ale nevyhne, ať už mě odmítá s proklínáním nebo s požehnaním přijímá.

Vrchol působivosti spolupráce s naším spravedlivým Otcem na proměně okolního vesmíru představuji slavným ustanovením svého Těla za pokrm. Také v tomto tajemném odění všedním pokrmem se prodírám ven z půlnočního ticha svého slavného příbytku. Třebaže zdánlivě spím v podobě okrouhlé potravin, přesto jasně vynikám jako jediný světlý bod a ohnisko lásky uprostřed vesmíru. Nejenže chci odsud ovládat a proměňovat celý vesmír v nový svět, ale také to doopravdy činím. K tomu mám tebe, jako svého důvěrníka. Chci se projevit v každé tvé obětavé práci jako mého pomocníka, posilujícího se z mého oslaveného Těla. Když mi v tom nezabráníš, tak se uplatním ve tvé tvorbě obrácené k vnějším výkonům a dílům.

V tobě jako svém dítěti uprostřed celého mého lidstva si během tří dnů budu živý příbytek modlitby a laboratoř ustavičného sebezáporu a práce.

Tajemná výstavba kosmu ve tvém srdci, utvářená nesmrtelnou duší, zakalenou obnovujícím a zušlechtujícím nadáním, směřuje k svému uplatnění navenek. Chci, aby z plnosti tvého vnitřního života byl s mou pomocí budován okolní vesmír.

Produktivnost práce mé bytosti, slavně kvůli tobě oděné tvým vezdejšími živobytím v prostředí tvého srdce, se nezadržitelně prodírá k uplatnění v okolním prostředí.

Elementární kosmos tvého srdce i okolní kosmos jsou poznamenány mým zásahem už od stvoření. Obnovuji je a udržuji svým zdokonalením, až posléze poneseš moji vlastní lidskou tvář, kterou od svého

příchodu na svět beru od tebe na sebe.

S tvou tváří, kterou si kvůli tvé obnově a zušlechtění osvojuji, přicházím do světa. Přijímám tvé tělo proto, abych v něm dal jasně vyniknout tváři našeho věčného Otce. Toužím obnovit a zušlechtit svůj obraz v tobě. Následkem tvého pádu je rozmazaný. Moderní umění odráží tento pokleslý stav tvého nitra a tebou poškozeného okolního prostředí tak, že odmítlo nadále přijímat i výrazové prostředky z hlučného, prašného a ošklivého prostředí úpadku. Výsledkem je rozklad světla, formy i zánik veškerého figurativního a konkrétního námětu v umění. I samo umění tím pozbývá svou názornou sdělnost. Přicházím však vrátit původní obraz našeho velebného Otce i do umění.

Během své pouti časoprostorem světa, dovršené vrcholnou obětí a vítězstvím nad smrtí, nad světem i vládcem světa, vytvářím vrcholné dílo umění života a smrti. Když naplňuji slova Izaiáše, že nemám podoby ani krásy, tedy právě z této nevzhledné lidské tváře, jakou otiskuji do turínského rubáše, jasně vyniká nekonečná důstojnost a Krása tváře našeho vznešeného Otce. Zde se obnovuje můj původní obraz v tobě. Tady se zdokonaluješ a naplňuješ vyšším životem. Tak je můj obraz v tobě nebývale prozářen.

Počínej si ve svém úsilí při obnově mojí tváře v tobě nejen jako sochař či malíř! Svěř se do péče naší vlastní Mamince, věčně čisté Panně! Jedině naše přečistá panenská Máti mě nejlépe z lidí přijímá do svého nitra. Nejlépe z lidí mi vtiskuje svůj průzračně čistý a jedinečný lidský tvar, aniž by tím poškodila Krásu tváře Nejvyššího. Proto se jí dostává obnovy a dokonalého zušlechtění jako ženě oděné Sluncem. Naše dokonalá Maminka ti vtiskuje obraz mé tváře. Nedělá to zkusmo, ani tápavě, ani náhodným hledáním, ale věrně a přesně, spolehlivě a prozíravě, jako když se odlévá socha metodou ztraceného vosku. Jako vtiskuje lidský tvar mě, svému jedinému Dítěti, tak vede i tebe, ať jsi kdokoli. Tak si osvojuješ nejkrásnější tvář ve vesmíru, tvář mne samého. Vede to k tomu, aby se můj obraz naplno projevil v mikrokosmu tvého srdce. Vede to také k tomu, aby moje velebnost přetékala z hliněné nádoby tvé bytosti do okolního vesmíru.

Ovládám celý vesmír! Přeji si mít svět pod kontrolou. Ne však tak, jak jej představují a zachycují moderní umělci, znečištěný, rozkouskovaný, rozemletý a zkomolený. Tvrdošijně odmítají ve formě i v námětu svého díla pohybovat se v ošklivé atmosféře hříchu, ale nemají sil k překročení lidského stínu. Moderní umění je pravdivé, ale postrádá vyšší inspiraci. Proto i přes svou lidskou pravdivost je scestné. Zavádí tě do slepé uličky. Místo kultury máš před sebou okultismus.

Jedině já tě vyvádím ze slepé uličky úpadku a vedu z ní celý svět. Přeji si, aby tento svět byl stále vynořován z temnoty zvrhlosti a stále obnovován tebou, těsně spolupracujícím s Nejvyšším. Chci, aby celý vesmír byl stále obnovován mým vyšším nadáním. Tak se právě přes tebe stále obnovuje tvář světa.

Jako celý vesmír vychází z mých tvůrčích rukou a jako je celý svět prosáklý Krví mé oběti, tak má být celý kosmos přetvořen prací tebe jako mého přítele a pomocníka. Neboj se, že bys k tomu neměl dost sil a schopností! Stále se k tomu smíš účinně posilovat z mého stolu. Tak se můžeš se mnou stále dokonaleji spojovat v můj jediný obraz.

Podle své nejhlubší vlastnosti je moje působnost v podobě tvé všední obživy v okolním, vnějším životním prostředí všeobecná. Žádnými zbraněmi, nýbrž jen svrchovanou Láskou, používající jako nástroj to, co dennodenně potřebuješ ke své obživě, a co přinášíš, účinně zasáhnu celý časoprostor vesmíru. Znáš důsledky mého všeobecného kosmického působení tvou všední obživou? Liší se v prostoru i v čase.

Všeobecnost prostorových účinků mého Těla ve vesmíru vyplývá především z toho, že věčně žiji a působím v každém, i v tom nejmenším a nejzákladnějším článku světa, a že všechno ve světě vzniká, trvá, pohybuje se a je udržováno mým působením.

Všeobecnost mých prostorových účinků pomocí tvé všední obživy ve světě vyplývá dále z toho, že mým příchodem na svět ve tvém těle vstupuji jako druhá Osoba našeho společného věčného Otce do každého atomu, do každého protonu, elektronu a neutronu, ba i do každého kvanta záření, abych každý článek stvoření obnovil a zušlechtit svou osobní přítomností a svým osobním vlivem.

Všeobecnost prostorových účinků mého Těla, v podobě tvého vezdejšího chleba, ve vesmíru vyplývá i z toho, že jako tvoje běžná výživa vcházím do mikrokosmu tvého srdce, abych tvou spoluprací s mým nadáním mohl zasahovat i do toho nejvíce narušeného a poškozeného okolního prostředí, a tak abych do ní vtiskl svou tvář jako do Veroničiny roušky.

Proto pro vnější práci tebe, mnou nadaného člověka, vnitřně oživovaného z vyššího zdroje mého proměněného Těla, není žádný předmět, ani není žádné předmětné pole působnosti, které by se mi vymykalo či bylo méně důležité, nezvyklé, bezvýznamné či škodlivé pro obnovu a zušlechtění.

Bezvýznamné je pouze jedno, totiž odmítat nalézat ve všem mne. Každá tvá případná neochota neobjevovat mne na každém kroku je nemístná. Zpátečnické je jen jedno, totiž nekonání všeho pro mne.

Škodlivá je pouze ta práce, která nemíří ke mně jako k svému cíli. Neproduktivní je každá práce, která nezačíná u mne. Práce, která nezačíná prosbou o vyšší pomoc a s mou pomocí pak zaměřením a zaslíbením celého díla k našemu milovanému Otci, je strašně neplodná. Práce, která nezačíná vyprošením si mého vyššího nadání, je mechanická činnost, běžící naprázdno. Je to činnost, vyčerpávající tvé slabé lidské síly a stravující tvůj omezený lidský čas. Práce, která není doprovázena mou podporou a zušlechťujícím vlivem, od tebe nadějně vyprošovaného a pokorně očekávaného, je scestná a zmetkovitá, a navíc zoufale smutná. Je promarněná, ztracená a nenávratně odcizená vládcem světa, tím odvěkým lhářem.

Nezapomeň, že ani jediná věc ve světě, ani jedno magnetické pole, ani plazma studené či horké, ani jediné kvantum záření ve vesmíru mi není cizí. Kdo není ochoten z každého předmětu práce ve vesmíru vytesat právě a jediné moji tvář, odporuje mi.

Chceš vědět, kam jdeš? Jaký smysl má tvůj život? Jak žiješ? A kdo jsi? Ve mně se pohybuješ, žiješ a jsi. Jedině mým nadáním jsi, kdo jsi. Mou silou jsi povolán k takovému dětství vůči našemu společnému láskyplnému Otci, jaké prožívám já sám ve tvé kůži a v celém tvém těle. Stejnou silou tě vedu k důvěrnému přátelství s naším společným věčným Otcem, k dospělé spolupráci se mnou na obnově a zušlechtění celého stvoření v tobě i kolem tebe.

Energií, vyzářující z mého proměněného Těla jako mocného termojaderného článku, se stáváš zručným pracovníkem, kvalifikovaným dělníkem, vynálezcem, mým tvořivým a produktivním pomocníkem. Tak stále účinněji pokračuj v dokonalejší práci a zlepšeném postupu své práce!

Mým přičiněním se stáváš nositelem stále učenlivějšího a zdokonalujícího se živého počítače. Nikdy neustáváš na dosažené úrovni výpočetní techniky. Spěješ k dosažení nejlepšího spojení.

Vyšším nadáním ode mne se stáváš smělym a průbojným badatelem, který se neleká žádného nebezpečí. Stopuješ věčnou Pravdu, která je prapůvodcem každé pravdy ve světě. Už neulpíváš na lesklém povrchu ani tě svět neoslňuje objevenou pravdou. Zato stále vzhlížíš k svému nejvyššímu vzoru, který je Sluncem všech sluncí.

Mou silou se stáváš služebníkem svrchované Krávy a všech jejích odlesků ve světě kolem tebe i uvnitř tebe. Tak se stáváš umělcem, zachycujícím jasně vynikající tvar věcí a událostí. Stáváš se tvůrcem, postihujícím jasně vyzářující formu i v té sebeošklivější hmotě. Stáváš se mým tvůrčím spolupracovníkem při zdokonalování světa, strádajícího a trpícího v porodních bolestech, provázejících zrození nového světa, neslýchaně a nevidaně krásného.

Síla z nevyčerpateľného zdroje mé slavné hostiny lásky v tobě působí, že se stáváš dospělým vůdcem lidu. Přetékáš ušlechtilými myšlenkami. A přitom zůstáváš uprostřed všedního dne, jehož stále překračuješ nadlidským hrdinstvím. Díky mému nadání se stáváš hrdinou chladně uvážené, mravenčí práce, prosté jakékoli překotnosti. Stáváš se mým důvěrným spolupracovníkem, vždy plným lásky a porozumění k lidstvu a současně chápavým ke všem jeho slabostem a znalcem jeho nedostatků.

Všeobecnost časových účinků mého proměněného Těla ve vesmíru vyplývá z slov, že *"nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou"* (Mt 24,35). Plyne to ze skutečnosti, že každý stupeň tvého vývoje uprostřed lidstva a světa a každé jeho období je novým zjevením mé velikosti. V každé době se odráží nový rys mé tváře, kterou přijímám od tebe díky naší společné panenské Mamince. A přece nejsem jiný, jak o mně svědčí apoštol Pavel: *Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky.*" (Žid 13,8) Proto i účinky mého proměněného Těla v okolním makrokosmu přesahují dobová omezení. Moje práce na obnově a zušlechtění okolního prostředí nezná rozdíl jednotlivých dob.

Účinnost působení mého tajemného Těla ve vesmíru není nijak časově omezena. Neulpívá na idealizované minulosti, ani nepředbíhá do vysněné budoucnosti. Zato naplno využívá drahocenná léta k hrdinství výkonu v práci i v trpné oběti. Není spoutána ve svěřací kazajce tvé včerejší úcty ke mně, ani se neomezuje na nějaké nové vymoženosti tvé úcty ke mně, odpovídající tvé mentalitě a okolním podmínkám. Neváží se na vývoj tvých názorů na mne a na mé nadlidské dílo.

Díky síle, vyvěrající z mého tajemného Těla, se ty, můj milý příteli, který se pravidelně účinně posiluješ ze stolu mé slavné hostiny lásky, smíš srdečně radovat z každého okamžiku a z celé své doby. Těšíš se z mé přízně zde a nyní, abys mi právě teď a zrovna tady nabídl své ruce ochotné k spolupráci na obnově a zušlechtění světa. Oděn do podoby tvého vezdejšího chleba, rozhovňuji v mikrokosmu tvého srdce zdokonalující nadání. Takto prozářená a zdokonalená duše pak vtiskuje tvar vyššího nadání celé tvé přirozenosti a nekonečně ji tím zušlechtuje. Z celého srdce se pak rozeznívá tvůj mikrokosmos hudbou pulsující intuice. Povznáší se velebným chvalo zpěvem našeho láskyhodného Otce. Z této hudby pulsující

intuice se rodí každá tvá inspirace. Odtud ti přichází každý smysluplný podnět pro přestavbu a zdokonalení okolního vesmíru.

V síle proměněného každodenního pokrmu si, můj příteli a pomocníku, naplno uvědom temnotu a zmatek své doby! A právě proto odklož stranou všechny lidské ohledy a svou pohodlnost a změkčilost! Udělej to kvůli tomu, aby nic lidského nebránilo plnému uplatnění se blahodárného a zušlechťujícího vlivu mého Těla. To proto, aby celá moje síla mohla skrze tvé srdce jako podivuhodný světelný hranol naplno vyzářit rozložená do barevného spektra a přece spojená v jediný oblouk tajemné rosy.

Dobře si pamatuji, jak působím, že z prvotní temnoty chaosu vzchází velkým třeskem svět a rodí se kosmos. Pak se ale děje něco daleko úžasnějšího, než celé stvoření všehomíra. Z temné noci velkopátečního chaosu vzchází ještě větší Slunce, ale přitom mnohem pokojnějším třeskem. Vychází Slunce vyššího nadání, jasnější než všechna kosmická slunce.

A teď, po tomto mém příchodu na svět ve tvém těle a po všem, co tu působím, už všechno slouží zvláště tobě uprostřed celého lidstva a světa jediné ke zdokonalení. Proto se raduj, můj drahý příteli, i ze slabostí a chyb své doby! Tím se navenek odhaluje skryté smýšlení mnohých. Raduj se, můj důvěrný příteli, i z dnešního znečištění a porušení okolního vesmíru jako z veliké příležitosti! Právě z tohoto trpícího prostředí, potřebujícího dnes tolik pomoci, vzchází nové světlo a otevírá se cesta k dalšímu zdokonalování makrokosmu.

Vedle všech proti nebi zlomyslně rozmáchnutých pěstí jako je Babylon nebo Černobyl zůstáváš neochvějně stát jako nezlomený hrdina uprostřed celého lidstva. Žij v mé přízni a opři se o skálu mého tajemného Těla! Celý okolní vesmír je plný pokojné síly, vyvěrající mnou slavně proměněného tvého všedního živobytí. Tato síla se radostně uplatňuje v každé době. Její účinnost a rozsah působnosti den ode dne roste.

Jedině ty, kdo žiješ v plnosti této síly a pokojně ji postupnou prací a tvořivostí převádíš z mikrokosmu svého srdce do okolního makrokosmu, dovedeš vytušit mou velikost - Původce všehomíra, jenž v překypujícím bohatství svého nadání stvoříš vesmír plný zázraků.

V síle všeobecnosti, která objímá celý časoprostor vesmírného oceánu, se působnost tvé všední obživy proměněné v mé Tělo, ve svém makrokosmickém záběru, jakoby se zatajeným dechem skrývá do jistého, záhybu jedné nepatrné galaxie.

Veškerá překypující všeobecnost makrokosmické působivosti mého proměněného Těla se ukrývá do osamělé zapomenutosti každodenní mravenčí práce. Je to působnost, vyhlížející jako práce pro tvůj vezdejší chléb, odstartovaná jako jemnou pinzetou, vkládající jeho nepatrný zlomek, ale přesto podstatně obsahující mne samého v celé mé věčné životnosti, do tvé živé tkáně, podstatně spojené v jedno s nesmrtelnou duší. Tak nenápadná je ta působnost, ale přesto důsledně a prozíravě organizovaná naším Duchem.

Právě, že jsem ve svém Těle jako Beránek svolný a ochotný k té nejponížnější službě kvůli obnově a vrcholnému zdokonalení světa, k jakémukoli druhu práce, ve všech pracovních podmínkách, i těch nejméně důstojných člověka, a v každé pracovní době, proto ti dopřávám nalézt mě právě v takovém zapadlém koutu vesmíru, jako je Modrá planeta. Odtud smíš mocně a ustavičně působit jako nepatrná, a přece nesmírně významná částka vesmírného celku.

Jak je to možné? Právě tak, jako náš věčný Otec nezasahuje ustavičně zvláštním způsobem do chodu stvoření, nýbrž stojí v pozadí zákonů, které vkládá do tohoto svého díla, a prostřednictvím těchto zákonů všechno řídí.

Právě tak, jako že ve tvém těle vzdávám čest nepatrné planetě Zemi svou pozemskou poutí. Uprostřed vesmírného časoprostoru se právě zde a nyní spokojuji s maličkou Zemí a ostatní svět přenechávám tobě, můj posle a tvým pokračovatelům.

Právě tak, jako že v podobě tvého vezdejšího chleba opouštím svůj pokojný úkryt ve svatostánku, abych se usadil ještě skrytějším a nenápadnějším způsobem v mikrokosmu tvého srdce.

Tak je nejskrytější a nejhlubší vlastností všeobecného působení mého proměněného Těla ve vesmíru ochota nehlučně se zařadit do běhu událostí a nenápadně se začlenit do celku, a neznepokojovat se s tím, zda nějaký můj zárodek zůstane dobrovolně pohřbený stranou rušných křížovatek tohoto světa. Rozhodující je pokračující život celku.

Tohle není tělo žádného nadlidského supermana, nýbrž právě tvé tělo, ve kterém dosahuji největší dílo ve vesmíru. S tímto tvým slabým tělem umírám v oběti slavné hostiny lásky. Proto je zde stále volně otevřený a dostupný pulsující pramen věčného života pro tebe uprostřed lidstva a světa.

Stejně tak i působení tebe, kterého jsem si volím za svého důvěrníka a pomocníka, spočívá v

překonání tvé oddělenosti od okolí proměněním tvé zdánlivé izolace s mou pomocí v nepřetržitou jednotu. Až dosud jsi vyděncem světa, kde se na tebe všechno svaluje. Stále na sobě nosíš znamení mé smrti, aby se na tobě zjevil i můj život. (1Kor 4,9-13, 2Kor 4,10)

Vzájemně propojená spolupráce tebe, mého důvěrného přítele, na spáse světa s naší společnou panenskou Maminkou a s ostatními mými důvěrnými pomocníky, znamená pro tebe soustavné přehlížení sebe sama až k úplnému sebezpodcenění a sebezpřehlížení při současném proměnění se s mou vyšší pomocí.

Nad vrcholem tvé všeobecné spolupráce na obnově a vrcholném zdokonalení světa se tyčí můj kříž. Dříve nebo později se objeví i v těch časově i místně nejdlejších sférách vesmíru. Z mé oběti, z proudů krve pronásledovaných kvůli mně, vyrůstá velkolepá budova organizace národů a celého světa.

Všeobecná spolupráce všech článků shromáždění mých dětí je umožněna právě v duchu všeobecnosti mravenčí práce jednotlivých účastníků. Takoví povolání jedinci však musí vždy ochotně setrvávat se mnou na svém místě a plnit tichou práci ponořenou do šedivé všednosti ve stínu zapomenutí a lidského opovržení.

Pokud je ti ale dopřáno v jednotě se mnou vyjít na světlo světa a objevit se na veřejnosti uprostřed vlnících se zástupů, uchvácených mým úžasným dílem, přesto tě i zde čeká můj kříž. Tvůj ústup do pozadí a otevření se utrpení při proměně s mou pomocí se dříve nebo později dostaví jako vrchol působnosti v okolním světě.

Vzájemné propojení mých přátel

Ve světě platí, že každý, kdo se považuje za nenahraditelného pro nějaký podnik, bývá nahrazen. Jinak se opravdu stane tak nepostradatelným, že by jeho odchod mohl daný celek ohrozit. Říkává se, že "Nikdo nemůže sedět na dvou židlích". Když se každý náležitě postará o svěřený úkol podle dalšího přísloví "Ševče, drž se svého kopyta!", zbývá ještě úkol účelně spojit všechny tyto úkoly. Samozřejmě, že všude stojí zástup těch, kdo se odmítají držet svého kopyta a chtějí jen organizovat ostatní. Jestli k tomu zástupu patříš i ty, stěží ti mohu pomoci.

Účinnost působení mého proměněného Těla se projevuje sepjatostí výkonu všeho, co konáš a trpíš, s tím, co konají a trpí ostatní. Tato provázanost makrokosmické účinnosti tvé vezdejší obživy, kterou proměňuji, s mikrokosmickým vlivem se neděje jenom tvým působením jako izolovaného jedince. Ani poustevník nedocílí s mým vyšším nadáním plnosti účinku mého proměněného Těla naprosto odděleně od ostatních. Tajemství plného účinku spočívá ve vzájemné propojenosti mých spolupracovníků. I kdyby to byla jenom touha tvého srdce za dobro bližních, namířená ke mně, tedy je nezbytně nutná a nelze ji opomíjet.

Nedozírné zástupy mých přátel se osvěžují a posilují každým mým Slovem a Tělem, které je nedílné a vždy úplně celé moje. Patří mi jako jednomu a vždy totožnému. Lidstvo celého světa je opravdu spojeno a sloučeno v živé jednotě. *"Vy jste tělo Kristovo, a každý z nás je jedním z jeho údů. Protože je jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo, neboť všichni máme podíl na jednom chlebu."* (1Kor 12,27;10,17)

Toto jedno Tělo se chce také účinně uplatňovat jednotně. Jako se spojení jednotlivých účastníků se mnou projevuje jedinečnou a neopakovatelnou skladbou ve tvém srdci a makrokosmicky v okolním prostředí, tak mají vztahy a souvislosti jednotlivých článků mého tajemného Těla jedno poslání: vzájemnou propojenost vás, mých spolupracovníků.

Spojení jedním proměněným pokrmem jednotlivého účastníka slavné hostiny lásky vyrůstá a šíří se k témuž spojení ve shromáždění vás, mých dětí na celém světě. Účinnost působení přijímání z mé slavné hostiny lásky v tobě jako jedinci, živícím se mým tajemným Tělem, prorůstá mikrokosmem tvého srdce. Nezůstává při tom. Přerůstá meze tvé jednotlivé osoby. Míří k celému lidstvu. Jedině tak dosahuje velkolepých účinků v okolí.

Ty, jako každý účastník slavné hostiny lásky, mě přijímáš u mého stolu především jako svého. Mezi tebou a mnou vládne nejdůvěrnější intimita. Znáš mě lépe než znáš sám sebe. Jako svého tajemníka tě uvádím do celé pravdy. Mým vyšším nadáním jsi tím, čím osobně jsi a čím plníš svou spolupráci se mnou na obnově a zušlechtnění lidstva a světa. V celé své totožnosti však patřím i každému jinému a celému lidstvu. Přesto jsem jedinečným a důvěrným způsobem s tebou. Chceš se živit mým proměněným Tělem? Snaž se pokaždé znovu a vždy s novou odhodlaností zapojovat do mého tajemného Těla! Chceš přijmout s patřičným účinkem mé Tělo v podobě tvé každodenní potravy? Nech se při strávení její případně smyslům dostupné podoby souběžně strávit ode mne! Jedině tak budu moci v tobě živě vyrůst a lidsky se projevit.

Chceš spolupracovat v mé vyšší síle s naším věčným na obnově a vrcholném zdokonalení lidstva a

světa? Staň se platným účastníkem a živým článkem tohoto jednoho Těla! Tato spolupráce se však uskutečňuje vlastním jednotlivým výkonem a obětí! Zrovna tak, jako se tvé spojení se mnou naplňuje propojeností jednotlivých účastníků navzájem a každého zvlášť i všech společně se mnou.

Zaměření této tvé spolupráce, jakož i prostředky a cíl tvé spolupráce s naším věčným Otcem, tvůj vlastní podíl jedince je určen jedním Duchem, jedním cílem a jemu odpovídajícími jedinými prostředky jednoho mého tajemného Těla. *"Všichni jsme byli jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem... Trpí-li jeden, trpí spolu s ním vše. A dochází-li slávy jeden, radují se spolu s ním všichni."* (1Kor12,13-26) Proto *"bud'me pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava, z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno."* (Ef4,15-16)

Co pro tebe znamená vzájemné propojení mých spolupracovníků? Především navázání spojení vzájemně nesouvisle se prosazujících ohnisek snahového napětí, jejich sblížení a zaměření jejich protichůdných nábojů k jednotnému cíli, který přesahuje všechny dílčí snahy. Snaž se to nejen rozumem objasnit a doložit přesvědčivými důvody, nýbrž i celým srdcem zakusit! Pokus se prožít skutečnost, že se nikdo sám, bez ostatních, nedostane z místa do jiného místa, ani z jedné doby do lepších časů, a tím spíš ani v nejmenším nepřekročí vlastní stín v úsilí o sebepřekonání a nepovznese se k vyššímu životu z mého nadání.

Jednota vzájemně se posilující a podporující spolupráce se mnou na obnově a zdokonalení lidstva se prosazuje proti stávající zvláštní dělbě přínosů jednotlivých účastníků. Nehodlám to provádět žádnou nutkavou působností bezejmenného tlaku dějin. Mám tady k tomu přece tebe!

Z této zvláštnosti dělby přínosů jednotlivých účastníků dané růzností mého vyššího nadání vyrůstá pravá jednota. Jako Pán celého tohoto svého Těla obnovuji a zušlechťuji celý okolní vesmír právě proto, že obnovuji a vrcholně zdokonaluji mikrokosmos ve tvém srdci jako v jednotlivém článku svého tajemného Těla.

Žiji v tobě jako v jednotlivém článku svého Těla. Uplatňuji se tvou zvláštní prací a obětí. Překonávám osobní, národnostní, rasové a pozemské meze tvého jednotlivého života. Přemáhám tvou nedůvěru k nejširšímu makrokosmickému rozsahu. *"V našem srdci nemáte nedostatek místa, ale vy sami se nám uzavíráte. Udělejte nám i vy - na oplátku - místo ve svém srdci!"* (2 Kor 6,13)

Třebaže jsi jako přehrada, naplňovaná blahodárným přílivem z mého Slova i z mého Těla a z ostatních mých slavných ustanovení, přestaň se bránit přetékání čehokoli z této plnosti do okolí! Jedině tímto blahovonným předáváním a záplavou šlechetnosti a tak i sdílením přijímaného nadání zdokonalíš sebe i ostatní stvoření mého všehomíra. S chápavým srdcem se radostně sděluj obětavou službou a pracovním výkonem! Jedině sdílená radost je umocněná a sdílený smutek je oslabený.

Těžko se ti jde samému tímto životem. Jsi tvor sdílné povahy. Potřebuješ pomoc a útěchu druhého. Také potřebuješ někoho podpírat, abys mu předával svou sílu. Nikdo nedokáže sám trvale čelit smutku a tíži všedního života. Potřebuješ přítele, který by tě podepřel a potěšil ve zlých dobách. Dokonce i ctnost by se ti samému zprotivila a znudila, kdyby nebyla spojena s blaživou radostí, že je sdílena. Radost je kořen života. Ale ani tvoje radost by nebyla docela uspokojivá, kdybys ji s někým nesdílel. Pravá radost doprovází sdílení tvých zkušeností a zážitků. Zamysli se nad otázkou přátelství! Hned přijdeš na to, že sblížení s druhými je pro tebe nutné. Bez něho by tvůj život byl neúplný.

Z vlastní zkušenosti víš, že mezi lidmi je jen málo opravdových přátelství. Lidé upřednostňují přátelství mezi lidmi a mezi tvory. Teprve mnohem později odhalují, že dokonalé a nerozborné přátelství může být především se mnou. Tak i mnohé shromáždění mých dětí, které se účastní mé slavné hostiny lásky a slaví ji vedle sebe, každý zvlášť, a ne společně, se snadno zvrhá v klub osamělých srdcí. Všechno to pak upadá v uliční výbor přesvatých dušiček, bojujících za svá lidská práva a nedotknutelné lidské svobody či za práva svých psů a koček, a ohánějících se lidským zákonem třeba i proti mně.

Rád bych ti objasnil, proč vrcholem přátelství je zamilovat se do mé maličkosti v lidech, jakož i do lidí, žijících, pochybujících se a spočívajících ve mně. Stačí, abys přijal moji vrcholnou Lásku v mikrokosmu tvého srdce. Tak poroste zkušenost mé a tvé lásky v tobě samém. Nasad' celému tomuto růstu korunu! Zaslíb se mému vrcholnému Srdci! Uskutečni s ním tuto velkolepou výměnu! Uvaž, jak velký je rozdíl mezi neopakovatelným mikrokosmem tvého srdce a velebným prostředím mého dokonalého Srdce, které zahrnuje celý kosmos!

Láska je horoucí vášně po tom, aby milovaný dosáhl dobra. Moje láska je víc než taková vstřícná přejícnost. Moje láska znamená přát a dopřávat každému tvorů nejen nějaké libovolné dobro, a třeba i to

největší lidsky dostupné dobro, nýbrž svrchované Dobro, tedy mně samého. Sám jsem ti v tom vzorem. Jsem svrchovaná Láska, Pravda, Krása a Dobro. A nabízím se ti ve tvém vlastním těle. Dávám se ti až do úst v tvé nejvšednější potravě. Jakou odpověď dáš této mé velkorysé nabídce? Pravou odpovědí je láska z celého srdce k mně ve všech lidech a v ostatních mých tvorech. Neváhej! Zamiluj si mě ze všech sil, když směřuji zvláště k tobě uprostřed celého lidstva a vesmíru!

Jako vševládnoucí nositel světové práce i trpné služby rozšiřuji meze kosmu v jádru tvé bytosti do nesmírných rozměrů. Tak povznáším každé tvé dílčí úsilí na všeobecné a celosvětové. I kdybys zametal smetí na prahu svého příbytku, bude to světodějná událost dalekosáhlého významu.

Tímto povznesením tebe jako jednotlivého účastníka a tvého dílčího úsilí vyrůstá jednotný rozmach jednoho těla, které se stává mým obrazem. Není to jen částečný záblesk tohoto obrazu, jak bys toho mohl docílit ve svém jednotlivém mikrokosmu. Jde o tvůj ucelený rozmach k mému celistvému obrazu, totiž podle míry mé plnosti (Ef 4,13).

Napadá tě pochybnost, zda se při úsilí o jednotu neztratí něco z tvé osobitosti jedince? Neboj se! Sám se o to postarám. Nic lidského se ti neztratí při tomto překonávání tvého stínu. Usiluješ přece s vyšším nadáním o vystoupení nad sebe sama. Jako člověk jsi osoba. Jsi nadán rozumem a svobodnou vůlí. Z toho máš jistá práva a povinnosti. Jsou všeobecná a neporušitelná. Tedy jsou také naprosto nezcizitelná.

Sleduj důstojnost své osobnosti ve světle pravdy, kterou ti zjevují! Pak ji oceníš ještě víc. Obnovuji tě a zdokonaluji svou obětí. Mým nadáním se stáváš mým dítětem a přítelem.

Ohled na tvou důstojnost lidského jedince se naplňuje teprve až za hradbami tvého sobectví. Snaž se objevit a udržovat spojení mezi tajuplným ostrovem v tobě a pevninou ostatního vykoupeného lidstva! Vzájemná propojenost mých spolupracovníků na obnově a zušlechtnění světa znamená jednotu mnohých podaných rukou. Hlavně se svévolně neuchyluj k zneužívání mnohosti článků mého tajemného Těla fanatickým znásilňováním každého účastníka do jednotné a jednotvárné formy! Ani *"tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů. Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo?"* Teprve, když doceníš svou zvláštní podstatu a svůj zvláštní přínos jednotlivého článku, můžeš se povznést k živé jednotě mnohých účastníků. *"Kdyby celé tělo nebylo než oko, kde by byl sluch? A kdyby celé tělo nebylo než sluch, kde by byl čich? Jsou různé dary, ale tentýž Duch, rozdílné služby, ale tentýž Pán, rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh... Jsou snad všichni apoštoly nebo proroky nebo učitelé?"* (1Kor12,29)

Vzájemné propojení mých spolupracovníků na obnově a zdokonalení světa vyžaduje velkodušné uznání vynikajících hrdinů, kteří jdou s mým nadáním vlastní původní cestou. Jako každý z vás, i ty jsi při tvém nadání pozván. Chci, aby ses při tom uplatnil vždy jedinečně a neopakovatelně, ale pokaždé mým původním obrazem. Ani dva tu nejste stejní.

Vzájemná propojenost, v níž by nějaká ustálená prostřednost dusila každý svěží podnět, by odporovala mému věčně živému Tělu. Spory, jež pocházejí ze setkávání se různých mínění takových vynikajících postav a průměrné masy, se nedají vyřešit potlačením mých hrdinů. Dá se to řešit jedine povznesením masy na vyšší úroveň mého lidu. Jde o zušlechtnění a obohacení tohoto množství k hlubšímu chápání a vytříbenějšímu projevu, očištěnému od každé sobecké, národní či třídní výlučnosti, a uvedenému k pokornému a osvícenému podrobení.

Vím, že masa davů, tak lehce přístupná k vnějšímu našeptávání a ovládnutí, je hrozně nepoddajná, ba zatvrzelá vůči duchovnímu působení zevnitř. Chceš vědět, co podněcuje množství k tvrdošíjnému odporu proti každému osvícenému průkopníku nové evangelizace? Přírozená vlastnost nepoddajnosti a netečnosti hmoty, do níž se často otiskuje zlomyslný škleb odvěkého odpůrce a vládce světa pomocí hromadných sdělovacích prostředků. Ve stojatých vodách ustálených projevů úcty k Nejvyššímu hledí davy na rušitele své sebeuspokojené životní cesty s krajním odporem. Kdykoli se odhodlají k nějakému důraznějšímu vystoupení, "argumentují" pěští a kamenem. Běda však, zvedne-li se vlna všední masy, aby zaplavila mé proměněné Tělo! Běda dolehne na toho, který se měl v pokorné službě přimknout ke mně, místo aby se proti mně panovačně vyvyšoval. Já, ani mé tajemné Tělo, už netrpím, třebaže pokorně snáším každé příkoří a křivdu. Kdokoli se postaví proti mně a mému proměněnému Tělu, třeba i ze zdánlivě nejušlechtilejších a lidských důvodů, ten se dříve nebo později zákonitě postaví proti každému, i proti sobě. Tak se každé odpůrcovo popírání obrací proti samotnému odpůrci.

Pro mé proměněné Tělo je přínosné, že tě znovu a znovu inspiruji. Tak se stále objevuješ jako původní průkopník a hrdina. Při svém rozmachu do široka a vzhůru rozčeříš hladinu stojatých vod zpovrchnělého všedního života.

Tak je tvrdým a neúprosným požadavkem širšího prosazování účinné působnosti mého

proměněného Těla s ohledem na většinu mých spolupracovníků, žijících ve světě, aby se pokorně sklonili před průbojným úsilím tebe, kdo v zahnívajících a tlejících nánosech všedních dnů razíš cestu nové radostné zvěsti. Přesťañ pořád vyhlížet mimořádné projevy mého proměněného Těla někde ve svém okolí, v mracích a kdekoli jinde kolem tebe! Přesťañ už jednou nastavovat technická tykadla do okolního vesmíru! Přesťañ je hledat mikroskopem v jádru poslední buňky organické tkáně či štěpením atomů! Chci ve svém proměněném Těle vykonávat rozhodující zázraky v elementárním kosmu tvého srdce! Právě z hloubi tvé bytosti hodlám ovládat a zdokonalovat celý vesmír. Nechej zaplavit úzkost svého srdce pokojnou energií mé lásky! Vyhlas boj každému stresu pomocí zušlechtování každého okamžiku! Přijmi mě za pevný bod uprostřed své bytosti a celého světa! A ode mne a se mnou pohneš celým vesmírem! Docílíš zušlechtění každého místa v kosmu svého srdce důvěrnou rozmluvou mezi tebou a mnou! Zimu úzkosti a hrůzu lži přemůžeš plamenem mojí lásky a pravdy! Jen si ji pokorně vypros před místem mého slavně proměněného přebývání! Čekám na tvou odpověď, abych se ti mohl dát.

Uvažuj, jak bys mi obětoval tvou původní jedinečnou osobitost! Tvá osobitost má nezczizitelné lidské právo na důstojnost. To respektuji. Ale nepočínáš si při tom ani trochu sobecky?

Každému tvému právu odpovídá povinnost. Úcta před hodnotou tvé vynikající jedinečnosti má svůj doplňující protějšek ve tvém nesmlouvavě tvrdém a krajně obětavém životě. Proživej dnešek právě tak ušlechtilé a hrdinsky? Tvá velikost hrdiny uprostřed temných davů a tvůj přesah příslušníka elity nad průměrem šedé masy však vzbuzuje odpor a závist mnohých.

Skandování zástupů "Ukřížuj! Ukřížuj!", které hřmí před Pilátem, se ozývá jako zlověstné varování pokaždé, kdykoli se vynoříš jako narušovatel zavedeného chodu všedních událostí. Duch světa tě chce odradit jako každého, kdo v jasném vědomí své povinnosti vůči lidem a k celému světu, čekajících na své obnovení a zušlechtění, vykročí nevšední cestou. Není-li tvé velké nadání zároveň ochotné k vyšší oběti, strhuje tě k zániku.

Kěž tvá ochota a schopnost k vyšší oběti opětovně vyústí ve větší lásku a shovívavost k pronásledujícím širokým masám! Uč se ode mne, který jsem tichý a pokorného srdce! Uč se ode mne, neboť je mi líto zástupu, který je jako ovce bez pastýře. Apoštol národů tomu rozumí, když píše:

"Jsem svobodný ode všech, ale učinil jsem se otrokem všech, abych mnohé získal. Židům jsem byl židem, abych získal židy. Těm, kteří jsou pod zákonem, byl jsem pod zákonem, abych získal ty, kteří jsou pod zákonem - i když sám pod zákonem nejsem. Těm, kteří jsou bez zákona, byl jsem bez zákona, abych získal ty, kteří jsou bez zákona - i když před Bohem nejsem bez zákona, neboť mým zákonem je Kristus. Těm, kdo jsou slabí, stal jsem se slabým, abych získal slabé. Všem jsem se stal vším, abych získal aspoň některé." (1Kor 9,19-22)

Takový je můj duch pro vyvolenou elitu, aby k výšinám svého duchovního rozhledu obnažila v sobě hlubiny ochoty ustavičné oběti a sebezpřekonání. Rád bych, abys jako účastník této mé elity s mým nadáním rozšířil všechny vstupy, výstupy a průchody mikrokosmu ve svém srdci v rozmachu své lásky a shovívavosti k svým pronásledovatelům, závistivcům a povýšencům.

Chceš si osvojit takový všekosmický a současně nebeský nadhled? Jedině z výšin mého kosmického průsečíku, vztyčeného jednou na Golgotě, Je však zakořeněn hluboko ve spirálovitě se vlnících vlasečnicích genetického kódu mikrokosmu ve tvém srdci a dosahuje na druhý konec makrokosmu v nedohledných galaxiích kolem tebe. Jenom v moci a síle mého dokonalého kříže můžeš jako jasně vynikající ušlechtilý hrdina uprostřed oceánu všednosti rozevřít náruč svého porozumění všem lidem a celému mému stvoření.

Chceš usilovat s mým nadáním o nadlidské hrdinství kvůli mně? Chceš docílit pravého šlechtictví ducha? Ucházíš se o účast v mé nové elitě, strhující široké masy vzhůru nad úroveň všednosti? Tak umírej s mou věčně živou Láskou v srdci a umíráním miluj do krajnosti! Tajemství mé nové elity a pravého kulturního výkvětu lidstva zní: *Být ukřížován spolu se mnou* (Ga 2,20).

Chceš být společně se mnou a mít všechno se mnou společně? Tady je podaná ruka. Stačí, když budeš se mnou sdílet společný kříž. Stačí, když se dáš se mnou ukřížovat. Jinak to podstoupíš beze mně a nebude ti pomoci. Zemři společně se mnou a dej se se mnou i pohřbít.

S ohledem na vrtkavost tvého srdce není výjimkou, že odpor a závist širokých mas se lehce zvrátí ve zbožňující obdiv k tobě, dosud přehlíženému. Převratné dráhy z galejníka policejním prefektem nejsou řídkou výjimkou. Přehlížené dílo se stává obdivovaným, aby učinilo posun ve stávající normě a hodnocení. Vrtkavé citění rtuťovitě neklidných davů se po jisté fanatické tvrdošijnosti převrátí v opačné, ze záporného v příznivé a naopak. Nastává rozsáhlé nadšení pro tvé vynikající dílo, ale ne snad kvůli věci samé, jejíž pravda by byla poznána a pochopena. To všechno jenom kvůli hrdinsky jako napjatému luku vypjaté

postavě, která tak houževnatě odolává přívalům a vlnobití množství širokých mas, ovládaných vládcem světa.

Věznice se mění v muzea, místa hrdinství v památníky, ateliéry a laboratoře se mění v honosná místa, kde místo práce a tvorby, i místo oběti zní oslavné chvalozpěvy.

A co oslavený hrdina? Usíná na vavřínech, slábne, podléhá změkčilosti. Stává se ochočeným exotickým zvířetem, kterým různí mluvkové zakrývají své pravé mocenské a zjištné snahy. Potom by ovšem jeho dílo bylo již uzavřeno.

Vyhasnutí hrdiny znamená umrtvení jeho díla, které se mění podle autora. Tak se nyní pěji chvalozpěvy spíše na dílo než na jeho tvůrce. A tak by se vzájemné propojení mých spolupracovníků na obnově a zušlechtění lidstva a světa stalo nástrojem kultury smrti a kultu mrtvých.

Zajímá tě, jak se může hrdina tvorby a práce, hrdina vědy a vynálezu vymknout z kleští tohoto ve světě obvyklého procesu vyhasínání? Jako šlechetný průkopník se hled' docela vyčerpat v práci na svých následovnicích! Celé široké masy, které strháváš k následování, hled' povznést k podobně samostatné tvorbě a práci, aby ses sám stal nejmenším z nich, docela zbytečným!

Kdybys však jako sebevíce vynikající jedinec v popředí rozsáhlého množství budil dojem své neprostradatelnosti a nenahraditelnosti, volal bys po vlastním rychlém nahrazení. Kdyby ses opravdu stal nezastupitelným, pak by každým tvým omylem strašlivě utrpělo celé množství. Po tvém odchodu jako skutečně šlechetného hrdiny se smí říci, že žiješ dál ve svém díle, ale nikdy, že je to nenahraditelná ztráta. Dávno před svým skutečným odchodem hled' sám dobrovolně duchovně přijmout vlastní zánik jako oběť stavby v základech budovy mého tajemného Těla! Tvůj osobitý životní přínos jako vynikajícího průkopníka mého odkazu a tvé dílo nejsou důležité samy o sobě, odpoutané od mne a mého slavně proměněného Těla, nýbrž jen jako původní příspěvek do budovy mého věčně živého těla. Duchovním zabydlením se v mém hrobě začíná tvůj pravý život, protože *"to, co zaséváš, nebude oživeno, jestliže neumře."* (1Kor 15,36)

Chceš vědět, jak máš růst z mého proměněného Těla, aby to znamenalo tvůj růst v mém věčně živém tajemném Těle? Jako mnou inspirovaného a zušlechtěného spolupracovníka s naším společným Otcem na obnově a zdokonalení lidstva a světa tě spojuje s ostatním množstvím, ponořeným do všednosti, jedině mé spojení s tebou. Můj život, který se přelévá do mikrokosmu tvého srdce, jakož i do všech, kdo se s mým nadáním živí z mého stolu, je konečným a vrcholným spojením každého vynikajícího a mou inspirací zušlechtěného článku mého Těla s ostatní všední masou, netečně čekající na své povznesení.

Pomalou, ale přece jen postupně objímám stále rozsáhlejší množství masy, vážnoucí ve všednosti světa. Zabývám se s každým zvlášť. Jednoho po druhém oslovuji. Sotva řekne své ANO, povznáším ho k překonání mezi sobectví. Nedělám to sám. Miluji tvé prostřednictví. Cokoli zde podnikám, činím prostřednictvím tvého srdce, a ne pouze nějakým zvenčí nebo shůry přicházejícím zázrakem.

Oživuji mikrokosmos v tvém srdci, ať jsi kdokoli, jen když se s plným užitekem pravidelně posiluješ společně s celým mým novým lidstvem z mého stolu. Vedu tě stále hlouběji a rozhodněji k dokonalému sebeodevzdání. Otevírám ti střídající se temné noci odříkání a jasné dny radostného proměňování se svěřováním se, odevzdáváním se a zaslibováním se. K účinnému pohonu vpřed a vzhůru ti nestačí pevná vůle a rozhodnost. Potřebuješ stále větší lásku z pramenů utrpení, ze zdroje svého živého kříže, spojeného s mým křížem.

Jsem počátek, cesta i cíl každé tvé spolupráce na obnově a zušlechtění lidstva a světa. Neuděláš ani sebemenší krůček vpřed, natož vzhůru, když nebudeš mít stále před sebou mne jako vodiče. Pohled' na mé rány! Přijímej každé mé Slovo a mé proměněné Tělo. Vytrp něco kvůli mně, a také pro mně něco udělej! Nabídní své srdce k probodnutí kvůli mně! Neboj se o ten tvůj zchátralý příbytek! Hned v příštím okamžiku tě ze tvých ran uzdravím. Jestli chceš dělat něco, co má smysl, pak pamatuj, že to všechno začíná a končí se mnou. Posílím tě, abych v tobě ještě více a lépe se přebýval a ovládal celý kosmos ve tvém srdci. Všechno ve tvém mikrokosmu i v makrokosmu kolem tebe koneckonců ústí do mne, protože *"já jsem první i poslední."* (Zj 1,17)

Tvoje poslání v pozemských poměrech

Archimédes říkával: Dejte mi pevný bod a pohnu světem. Když ti půjčím andělská křídla, neznamená to, že mi máš nenávratně uletět někam do čtvrté dimenze. Máš je půjčená pro nějaké dílo a pro poznání vyšší nadpozemské úrovně života. Umíš zvládnout svou netrpělivost a opovážlivost, ale také malomyslnost, úzkoprstost a zakřiknutost? Prosím-li za tebe na nejvyšších místech, tedy ne za

tvůj únik ze světa, ani za tvé uváznutí v těchto malých poměrech, ale za tvou ochranu ode všeho zlého.

Žít se chlebem touhy a umět čekat, to jsou projevy velké moudrosti. Víš, čím se dá změřit velikost tvé touhy? Měřítka velikosti tvé touhy je dáno vroucností tvého srdce, které ji zakouší. A pokud má rozpětí a vznosnost skladby kosmu uvnitř tvého srdce náležitě uspořádání, začlenění do řádu a spjatost s makrokosmickým posláním, rosteš ve své dokonalosti. Z toho pochopíš, jaké rozpětí v kosmickém časoprostoru má moje touha s ohledem na tebe. Moje touha se má uskutečnit ve tvém srdci. Kdybys jen pochopil, jaké nevýslovné příkoří se činí mému Nejsvětějšímu Srdci, prokrvujícím celé mé stvoření, když ve své pohodlnosti nebo hrubé liknavosti podléháš zdání, že máš větší moc než vůle náš věčný Otec, takže jí odporuješ! Ve skutečnosti nic neodolá mé vůli, která je svrchovaná. Moje vševládnoucí vůle však není žádný vnější rozkaz pro tvé milující a chápavé srdce. Vychází z hlubiny tvého mikrokosmu. Odmítáš se jí podřídit? To bys vedl odboj proti vlastnímu srdci. Jako rozervanec bys byl sám sobě nepřítelem.

Jsem tvůj hlavní prostředník s naším společným Otcem všehomíra. Chci však, abys i ty byl právě tak dokonalým prostředníkem. Slibuji, že dostaneš všechno, o cokoli budeš prosit našeho věčného Otce mým jménem. Jen si řekni a dám ti to! A nebuď příliš nízký a ubohý ve svých prosbách! Jak málo toužíš! Jak bídne jsou tvé ideály! Tolik zaostáváš a opožďuješ se za rozletem mého Nejsvětějšího Srdce, které ihned předkládá na nejvyšších místech každou čistou prosbu. Až dosud mé Srdce ještě ochotně vyčkává, ale dnes už pospíchá. Už je pozdě a den se schyluje (Lk 24,29). Tvé dny jsou sečteny a tvůj čas neúprosně ubíhá.

Kolik času promarnuješ, když přemlouváš mé Srdce k čekání! Nezdruž se už s pohřbíváním překonaného! Raději pospěš kupředu a vzhůru! Potřeby jsou veliké. Zástupy ponořené do světa jsou manipulovány duchem lži k vlastní věčné zkáze. Mé tajemné Tělo strádá a trpí. Zůstává zneuznáno. Naše společná panenská Máti je hanobena a náš společný věčný Otec je přehlížen. Svět se zahušťuje do nebe volajícími nespravedlnostmi. Už aby láska ve světě vyprosila rosou milosrdenství a vyšší, hrdinské lásky! Mé Srdce má naspěch, jako když někdo trne v obavách o své bližní, ohrožené zkázou. Neváhej a vyšli také k mému tajemnému Tělu nejnaléhavější prosby! Jsem jediný přímý přímlovce na nejvyšších místech, ale podle vůle našeho věčného Otce přicházím k tobě přes naši panenskou Maminku. Proto ti přeji a dopřávám všechno nejlepší a hlavně sebe samého jejím prostřednictvím. Tak už neotálej! Bez meškání předlož své stále velkorysejší prosby u naší Matky! Jako když Elizeus žádá u Eliáše o dvojnásobný díl jeho ducha (2Kr2,9).

Koneckonců se to všechno sbíhá u mne, jenže já si jednou provždy zamilovávám tvé prostřednictví. Samozřejmě, že především já mohu přímo na nejvyšších místech přednést prosbu, hodnou velikosti našeho milovaného Otce. Jsem jeho vlastní nejmilejší Dítě. Právě proto jsem mezi tebou a naším věčným Otcem v příbytku svého proměněného Těla. Ve tvém jménu se skláním a zprostředkuji ti všechno na nejvyšších místech. Pros hodně a pros o mnoho! Pros vytrvale a naléhavě, abys vším, co ti bude dáno mohl ještě víc oslavit mne současně se naším společným jediným Otcem!

Co odpovíš na mou výzvu k spolupráci se mnou? Mé věčně živé Srdce tě touží oblažit a zušlechtit svým milosrdenstvím, ale přeji si, abys o to prosil! Zkus se roztouženě otevřít tomuto blahodárnému přílivu! Toužím po tvé pohotovosti ke spolupráci se mnou. Mé Srdce jako planoucí výheň žhne touhou po sdílení se. I tvé srdce se chce sdělovat, ale mé Srdce znamená pro tvé vrcholnou Lásku.

Vrcholný projev lásky je sebedarování. Dobro je svou podstatou sdílné. Přirozeně se rozlévá a šíří. Nejenže se přirozeně rozlévá, nýbrž se šíří se tím dokonaleji, hojněji a blahodárněji, čím je dokonalejší. Proto slunce šíří kolem sebe světlo a teplo. Proto rostliny a živočichové, když se rozvinou, dávají život dál. Proto velký umělec pojme a vytvoří veledílo. Proto vědec předává své názory a objevy a dává žákům svého ducha. Proto ctnostný člověk strhuje ke ctnosti. Proto apoštol v ušlechtilém nadšení sděluje duším to, co má sám nejlepšího, aby je přivedl k tomu nejlepšímu. Tak se ani náš věčný Otec nespokojuje s tvým stvořením jako svého jedinečného, originálního a neopakovatelného obrazu ke své podobě. Nabízí se ti také v podobě tvého vlastního těla, jako jeho jediné Dítě. Když vlastní vinou ztrácíš vyšší obraz v sobě, může tě náš věčný Otec povznést různým způsobem. Třeba poselstvím svého duchového posla nebo ještě dalšího proroka, jenž by ti sdělil podmínky nutné k odpuštění, anebo prostým velkorysým zahlazením všech strašných důsledků tvého hříchu. Náš Otec činí nekonečně víc. Z lásky posílá mne, své Dítě. Jenže počítá s tím, že to tak nezůstane, a že se ty sám staneš také jeho vlastním dítětem.

Při dokonalé oběti, kterou přináším - věčně dokonalý spolupracovník Nejvyššího, nemůže být obětí nic jiného, než já sám. To, co přináším za oběť, jsem já sám. Moje zničené lidské tělo a prolitá krev, celé mé Srdce probodené kopím.

Dokonalá spolupráce se mnou a oběť, přinášená pro dílo tvé obnovy a tvého zušlechtění je tím

dokonalejší, čím těsněji jsi jako můj spolupracovník zapojen na obnově a zušlechtění lidstva a světa, čím důvěrněji jsi jako prostředník mezi mnou a lidmi spojen se mnou a s lidmi, za něž máš přinášet oběť klanění, prosby, zadostiučinění a díkůvzdání.

Tato tvá spolupráce se mnou je tím dokonalejší, čím je obětní dar čistší, vzácnější a dokonalejší, více vstřebán a stráven v této službě.

Spolupráce je tím lepší, čím více jsi jako můj spolupracovník spojen s obětí. Vnější zničení a obětování je znamením vnitřního zničení a oběti celého mikrokosmu v tvém srdci. Toto vnitřní zmaření musí být skutečné, cílevědomé a hluboké, jak to odpovídá největšímu úkonu, vnuknutému mou Láskou.

Mé Srdce se daruje způsobem nejdokonalejším a nejdůvěrnějším. *"Proto mne miluje Otec, že dávám svůj život, abych se jej zase ujal. Nikdo ho nebere ode mne, nýbrž já jej dávám sám od sebe. Mám moc jej dát a mám moc jej zase vzít. Tento příkaz jsem dostal od svého Otce."*

Čistá oběť, kterou přináším na křižovatce dějin, jsem já sám. Přináším své Tělo, svou Krev, své Srdce. Jsem obětním darem i vzhledem k duši, jež chci naplno vydat bolesti, a kterou nořím v úplnou odevzdanost, vrcholící zvoláním: *"Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?"* To je mé úplné sebedarování, jaké snímá všechno, co doprovází tvůj úpadek, od zatmění tvé mysli a oslabení tvé vůle až po znešvaření světa. Mé spojení s obětím darem nemůže být těsnější. Pouto mezi obětí vnitřní a vnější nemůže být důvěrnější.

Mé Srdce, spolupracující s naším věčným Otcem na obnově a zušlechtění právě tebe uprostřed celého lidstva a světa, velkomyslně prolévá mou drahocennou Krev pro tvou spásu. Když vypereš svůj oděv v této Krvi, očistíš všechny skvrny, dá ti to zář purpuru. Připodobíš se andělům a mým miláčkem. Vykupují tě svou Krví a činím z tebe příbytek Nejvyššího.

Jako náš věčný Otec dává celou svou podstatu v mém věčném plození a vydechování Ducha, tak se já osobně nabízím v proměněném pokrmu. Mé Srdce, sladěné s naším věčným a slavným Otcem, je Srdcem, tajemně oživujícím proměněný vezdejší pokrm, který přinášíš. Dávám se ti v podobě tvé všední potraviny a nápoje, který běžně přijímáš.

Tím, že ti své takto proměněné Srdce dávám jako oběť, přináším ti také nadání k vyšší spolupráci se mnou. Znovu to opakuji tobě i tvým současníkům: *"Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí! Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás, abyste šli a přinesli užitek."* Při poslední večeři ti dávám moc proměňovat, abys tím neustále obnovoval slavně ustanovenou hostinu lásky. Mé proměněné Tělo jako slavné ustanovení a jako oběť nemůže trvat bez slavně zaslíbené součinnosti se mnou. Proto dávám vyklíčit a rozkvést mnoha a mnoha povoláním k slavně zaslíbené a zaslubující se spolupráci se mnou na obnově a zušlechtění tebe a celého lidstva a světa. Tak je tomu navěky.

Mé proměněné Srdce se ti dává jako dokonalý pokrm a nápoj. Tak se dává, ale ne abys je vstřebal, spotřeboval a proměnil v sebe, ale aby ses dal spotřebovat jím a stával se mu víc a více podobný, oživovaný a přivtělovaný ke mně. Jednou říkám milé sestře Kateřině Sienské: *"Já si vezmu tvé srdce a dám ti své."* Je to smyslům patrné označení toho, co se duchovně děje v při dokonalém přijímání mého proměněného Těla. Mikrokosmos ve tvém srdci příjemce překonává své meze. Otevírá své hranice, aniž je docela ruší. Přestáváš být uzavřen a soustředěn do sebe. Je plný průduchů k dechu mého Ducha. Nekonečně se rozšiřuje k obsáhnutí celého vesmíru, ale dokonce i za jeho hranice. Tak se celé tvé vnitřní prostředí při náležitém přijetí mého proměněného Těla mění. Vyším nadáním objímáš celý kosmos, tedy celý uspořádaný vesmír. Především se ale prostředí v tobě mění v moje vyšší prostředí. Tak se mikrokosmos ve tvém srdci připodobňuje mému Srdci čistotou, silou a velkomyslností.

Moje slavně proměněné Srdce se ti dává každodenně a stále. Přes smutné okamžiky současné doby můžeš sledovat, že také duchovní život se zdárně rozvíjí, často tam, kde to nejméně očekáváš. Všechna tato vyšší výbava ti přichází z mého slavně proměněného Srdce, které se ti nejdokonaleji dává ve slavné hostině lásky.

Pomysli na mou lásku k tobě. Hned by tě mělo zabolet srdce, když vidíš, kolik lidí se uchyluje a vzdaluje ode mne a pro kolik lidí krvácím zbytečně.

Pro tvůj běžný život z toho plyne, že mé slavně proměněné Srdce je víc než jen předmět tvého dětinského uctívání. Je to živý a důvěrně blízký příklad dokonalého sebedarování, které má být ve tvém životě den ode dne velkodušnější. Kéž každá tvá účast na slavné hostině lásky je pro tebe pokrok v duchu víry, lásky a naděje, pokrok v zamilovanosti do mne v tobě samém, jakož i v ostatních lidech a do sebe sama i do ostatních lidí mou, svrchovanou Láskou! Každé dokonalé přijetí mého slavně proměněného Těla ať je pro tebe podstatně vroucnější! Každé v tobě rozhojňuje lásku, připodobňuje kosmos tvého srdce dokonalému prostředí mého věčně živého Srdce, a připravuje tě, abys mě příště přijal ještě dokonaleji.

Mé slavně proměněné Tělo je často pohrdané, opuštěné, zapomínané, zneuctěné. Přesto je to Srdce, které miluje a oživuje tvé srdce, Srdce tiché, toužící šeptat ke tvé duši, aby ji naučilo znát hodnotu skrytého života a hodnotu sebedarování každým dnem velkodušnějšího.

Jde o tajemnou výměnu srdce. Ty dáváš něco, co máš původně ode mne. Dáváš své křehké srdce z masa a krve. Nabízím ti za to své věčné dokonalé Srdce plné nezdolné Lásky. Mám plné ruce práce a váhám s předáním pokladů, které mám ve svých rukou, když tvé ruce svírají různé náhražky a tvé srdce je plné scestných náklonností a sebelásky. Dobře vím, že se někdy obáváš přijmout více mého nadání ze strachu před odpovědností a potřebou věrnosti.

Má láska se však jeví čím dál tím naléhavější. Když jsem tě pozval k následování, a když jsem se tě konečně dočkal, šeptám ti to ještě důvěrněji: Spěchám tě vyslyšet. Co víc mohu dělat, když jsi často v takovém zajetí vládce světa, který tě ovládá rafinovanou reklamou? Co dodat, když často ani nevíš, kdo jsi a po čem máš toužit? Výrobci věcí a iluzí ti důmyslně naočkovávají umělé potřeby a umělé touhy. A ty jim k této hrozné implantaci otvíráš srdce. Už si ani správně neuvědomuješ své potřeby.

Toužím tě vysvobodit z tvých směšných lásek, aby zhořklo ve tvých ústech každé dobro nabízené vládcem světa. Dychtivě čekám, až se ti zoškliví krásy tisíce a jedné noci. Rád bych ti odhalil lživost tribunových prodavačů pravdy a pouličních prodavaček lásky. Učím tě touze po věčné Lásce, po největším Dobru, po nejryzejší Kráse a svrchované Pravdě, totiž po mně samém, ale nic z toho ti nenutím proti tvé vůli. Učím tě to, když o to sám stojíš. Hned tě naučím prosit o to nevýslovnými vzdechy svého Ducha (Ř 8,26), které jediné ochotně vyslyším.

Sestupuji kvůli tobě do temných hlubin té propasti, kde jsou moji nepřátelé, kteří tě sladce vábí proti mně. Nechci tě však zachraňovat pro nejvyšší cíl bez ohledu na tvá lidská práva, zejména bez ohledu na tvou svobodu, kterou ti dopravám. Sotva však proneseš svůj souhlas, dopřeji ti příbytek v hradu uvnitř mého Nejsvětějšího Srdce, zajištěného hradbou z mého tajemného Těla. Ochráním tě štítem ze svého proměněného Srdce, abych čelil proměnám tvého srdce, zrovna tak vrtkavého a úplatného jako srdce kohokoli v zajetí tohoto světa a jeho vládce, odvěkého lháře. Prožehnu tvou duši dechem svého Ducha. V planoucí výhni svého Srdce tě rozpálím k žáru jasnějšímu než všechna slunce. Zakalím tě svou horoucí Láskou, která je silnější než smrt! Jedině moje Láska je schopná dát křídla tvé přirozenosti a zušlechtit ji k vyššímu nadání. Dám žár tvému srdci a vzletnost lásky, která touží v nekonečném rozpětí, přesahujícím časoprostor vesmírného oceánu a dosahuje až k branám věčnosti.

Víš, kde bydlím

Ptají se mě, kde přebývám. Bez dlouhého vysvětlování odpovídám výzvou k mému následování. Vždycky ti najdu příbytek někde v ústraní. Když ale jde o trvalé místo pobytu, říkám, že lišky mají svá doupata, ale já nemám, kde bych hlavu složil. Právě tak to je. A přece je to ještě jinak.

Neříkej mi, že nevíš, kde bydlím. Bydlím tam, kde nacházím útulek a nepřecházím z domu do domu. Je to právě tam, kde mi upravuješ čistý příbytek, podáváš vodu k osvěžení a steleš měkké lůžko. Nemám na dveřích neonovou reklamu, která by nabízela moje jméno jako obchodník na trhu. Divíš se, jak může mé pokojné Srdce tak důvěrně a srozumitelně odpovídat tvému srdci zrovna tak, jako srdci každého z lidí? Nechápeš, jak může promlouvat někdo, kdo je mlčenlivý? Mlčení zpravidla svědčí o nedostatku sdílnosti. Někdy však je mlčení nejdokonalejším výrazem hlubokého pohnutí. Takový výraz je přechodný. Nevede k předání informace a ještě méně k přetvoření adresáta sdělení. Co však nedokážeš ty, ani žádný z tvorů, toho divu jsem schopen já svou mocí. Nemluvím jen ve vichřici či v zemětřesení, ani v pouhém ohni, ale i v tichém vánku. Tak promlouvám k tvému chápavému srdci tichým šepotem. Pokud je na světě místo, kde se mé Srdce rozdává bez hlaholu trub a řinčení polnic, tedy je to na mé slavné hostině lásky. Celým svým proměněným Tělem i Srdcem tě zvu k slavné hostině lásky, abych tě zasvětil do té podivuhodné bezeslovné řeči. Tato řeč se podobně jako tvá řeč osvojí jen jejím častým používáním. Volám tě a zvu tě k účasti!

Kdykoli tě okolnosti přimějí, aby ses nějakou dobu mlčky díval na zavřená dvířka příbytku mého slavně proměněného Těla, na chvíli zatajíš dech. Potom asi zneklidíš, jestli se ti někde neobjeví nějaké zvláštní znamení. Jenže nic neuvidíš. Tak se zadíváš na toho velebného kmeta, vyhlížejícího shůry mého příbytku, jak ti ho představuje umělec. Uvidíš údajného majitele třech zlatých vlasů, který ví pokaždé víc, než všechny prognostické ústavy. Tak si představuješ našeho milujícího Otce. Najednou ti přijde klamná naděje, že se snad přece jen pohne ve své velebnosti a zavolá na mně dolů: "Synku, tak už to shromáždění rozpust'! Nikdo stejně nerozumí ani tobě, ani tvému Srdci!" To se ale nestane. Tak usínáš s otevřenýma

očima, a myslíš si, že to snad svědčí o chabé úrovni mé konverzace.

Osvoj si pokojnou řeč mého Srdce! Jsem zde, abych tě přemluvil, uvedl na poušť a promlouval ti k srdci (Oz 2,16). Já nejsem *zrádných rtů, ani jazyka záluďného*. Odmlčuji se, když nečisté ruce a utrhačné jazyky znesvěcují mé proměněné Tělo. Jinak by má slova byla *ostrými šípy* (Ž 120,2-4). Mluvím však k tobě, kdo mě hledáš. Dopřávám ti, abys mě našel, neboť *"moje ovce slyší můj hlas"* (Jan 10,27). Něžně tě podebírám, věrná ovečko, jež umíš pohotově odpovédět, když tě zvu k následování, i tebe, kdo slyšíš, ale nepřicházíš vždycky, abych tě povznesl k naslouchání mého Slova svým nejvíce chápavým Srdcem. Zajímá tě, do jaké pouště musíš dojít, abys zaslechl líbezný šepot andělů a zaposlouchal se do úchvatné písně trávy vlnící se vánkem? Je to můj věčně jasně zářící příbytek. Tady jsem vzdálen světskému ruchu. Odtud ovládám tvé touhy a tvé vášně napřimuji vzhůru, tam, kde mizí všechno rušení. Odtud vychází neutuchající a nepřetržitý proud Ducha mé Lásky, navěky oživující tvé srdce. Nebraň se tomu, aby ve tvém srdci *"nastalo na nebi mlčení aspoň na půl hodiny"* (Zj 8,2). Bdi a modli se, ať neupadneš do pokušení! Jinak bych musel naprázdno projít středem tvé bytosti a ubírat se dál. Buď ve střehu, ať nemineš okamžik navštívení mého oslaveného Těla! Bez mého slavného Srdce plného pokoje bys prošel celým životem, aniž by ses zúčastnil vlastního života. Moje návštěva u tebe je jedinečná příležitost k tvému nalezení vlastní totožnosti. Je to tvůj zájem, abys mě nepřehlédl. Avšak také já si přeji být tebou slyšen a vyslyšen, totiž účinně ti navěky vtisknout tvar své vrcholné informace.

Nestačí ti jenom slyšet. Slyš a naplno se vydej slyšenému! Mé slovo je pronikavé. Laskavě a něžně sestupuje do všech záhybů tvé bytosti. Dovedu všemocně pronikat dokonce i do těch komnat, které odedávna cílevědomě zapečetuješ, ale nechci se tam vnucovat, když mě tam nepouštíš. I do těch zapomenutých sklípků tvé bytosti přicházím vnést oživující světlo. Je to čin, protože mé Slovo činí to, co praví. Nebraň působnosti tohoto činu! Neoslabuj jeho účinnost! Náš společný věčný Otec ve svém věčném mlčení pronáší v sobě věčnou řečí své odvěké Slovo. Tak navenek vyjadřuje nádheru své podstaty. A ty přilneš k této vrcholné informaci, když uvěříš. Ve svém Srdci pronáším slavné památné Slovo: *"Vezměte, toto je mé tělo, toto je má krev."* Není snad toto vznešené Slovo zastřeným sáláním mé vlastní podstaty do tvého ochablého a smutného srdce?

Přestaň váhavě přešlapovat a přijmi mě, můj milovaný! Dej se osvěžit a posílit z mého stolu! Tato hostina je připravena právě pro tebe, ať jsi kdokoli, muž či žena, běloch nebo temné pleti, chudý či bohatý. Jde o to, že nikoho předem nevylučuji z účasti. Uchvácený, skloň se před mým Srdcem, které ti nesu na dlani! Kéž by tepna tvého srdce přilnula k samému mému Srdci, když v tobě už dávno proudí jen moje Krev! Potom už nic nezabrání naplnění vnitřního života našeho milujícího Otce, jakož i mne a našeho společného Ducha lásky podle našeho nejvroucnějšího přání, abys byl se mnou navěky sjednocen.

Žasneš, jak může být ten, kdo žije a chce žít tak hluboce vnitřním a skrytým životem, obrácen docela navenek a vládnout celému vesmíru? Jsem vnitřním Slovem našeho věčného Otce. Když na sebe přijímám tvou přirozenost, abych konal také zde službu vnějšího Slova, nepozbývám tím onu vlastnost vnitřního Slova. To zůstává v našem velebném Otci, ale přitom proniká do mikrokosmu uvnitř tvého srdce, jako u každého člověka, přicházejícího na svět, aby ho zušlechťovalo.

Vracím se do mlčení velebnosti našeho slavného Otce a rozmlouvám už jedině s ním, a to jeho velebnou řečí. A přesto říkám, že k tobě chci promlouvat ze svého tajemného úkrytu v podobě tvé všední potravy. Je to tajemná stanice ve světě jako tvým smyslům dostupné místo pro setkávání poutníků, putujících vesmírným časoprostorem s nebem vypouklým do světa. Co k tomu ještě dodat, když už je všechno vysloveno? Slovo, které zde pronáším, je chápání a milování všech těch darů poznání, poskytnutých během dějin. Je to Slovo ducha a života, vnitřní slovo mého čistého Srdce. Jestli tomu nerozumíš, zkus si to znovu připomenout. Modlím se s tebou k našemu společnému slavnému Otci na nejvyšším místě, abys mohl stále více otevírat mým, vyšším, nadlidským způsobem mikrokosmos ve svém srdci laskavému pronikání mé Pravdy. Moje Pravda se ti dává slyšet, aniž by pronášela nějaká tvým smyslům dostupná slova. Rázem však vstupuje do středu kosmu v jádru tvého srdce, aby v něm přetvořila celé tvé přirozené životní prostředí milostivě ve vyšší prostředí. Popros mě! Zavolej: *Přijď, Pane, Maran atha!* Uvidíš, že přijdu. Neopozdím se.

Jak bydlím v tobě

Nezdá se ti, že se ti tvé okolí a tvá doba dost vymykají? A co tě vyvádí z míry ještě víc, je to, že tě tvé okolí tak ovládá a proud tvé doby tak strhuje, že jsi v jeho područí. Copak se dovedeš svému

okolí a své době vymknout? Bud' zůstaneš dítětem své doby a obětí svých místních poměrů, nebo se vzbouříš. Myslíš, že když uvedeš tok událostí do nového řečiště, že tím události přestanou plynout podle svých zákonů? Myslíš, že změnou okolních poměrů docílíš, aby jednou provždy přestaly být místními a provinčními? Zdá se ti nemožné překročit meze tvého všedního života? Tak si připadáš jako bezvýznamné stvoření, ztrácející se v šedi každodenního života. A přece cítíš na dně své bytosti, že se tak lišíš od svého okolí, které se tě snaží napěchovat do stejné formičky jako každého jiného.

Souhlasím s tebou, že jsi jedinečný, zcela původní obraz toho, kdo tě nekonečně přesahuje, a přece je ti osobně blízký. Už nikdy v dějinách kosmu se nebude opakovat taková bytost, jako jsi ty. Kdo ti však zaručí, že zůstaneš sám sebou a nedáš se znetvořit v něco, co se ti úplně protiví? A kdo by se zabýval s tebou, nepatrný prášku uprostřed nedozírných dálek vesmíru, aby ses rozvinul ve své originalitě, a jako takový zůstal nezvratně zachován?

Často mluvím o svém slavně proměněném Těle a věčně jasně vynikajícím Srdci jako o něčem ve třetí osobě. Přesto jsem od věčnosti druhá Osoba našeho společného Otce a první Osoba tvého života. Jsem tvůj Učitel, Původce každé pravdy a hlavně svrchované Pravdy, a předávám ti ji a učím. Jsem to pořád já sám, majitel každého dobra, protože jako svrchované Dobro sám uděluji všemu podíl na sobě. Jsem vševládnoucí, protože všemu panuji. Jak si počínám vůči tobě? Tajím ti snad pyšně svou Pravdu nebo tě s ní dokonce zahlcuji? Ani mě to nenapadne. Držím si snad sobecky všechno dobré jen pro sebe jako křeček nebo tě dokonce vykořisťuji a obírám o to málo, co máš? Ukládám ti snad něco nad tvoje síly a zotročuji tě jako tyran? V žádném případě. Nepleť si mě se slabochy, kteří se náhodou vyšvihnou.

Jsem svrchovaná Pravda, nejlepší Dobro, ryzí Krása a vrcholná Láska. Proto sám přetékám všemi pravdami, dobry, krásami a láskou. Proto ti laskavě uděluji jako velkorysý kavalír každé potřebné dobro, pravdu, krásu a lásku. Dokonce jsem ochoten dát ti i sám sebe, protože jsem samotná Láska. Musím si ale počínat velmi moudře a prozřetelně. Nezlob se na mně, že jsem z tvého hlediska poněkud omezen svou Moudrostí a Prozřetelností! Uvažuj o tom se mnou, a přijdeš na to, že to není žádná omezenost. Dávám ti své dary po kapkách, abys je unesl, ale nevnucuji se. Naplno respektuji tvou svobodu, se kterou jsi stvořen. Jednou jsi stvořen svobodný. Tak ti tu svobodu nemohu vzápětí rušit tím, že bych ti něco vnucoval, i kdyby to byla ta nejlepší věc pod sluncem. Nejenže toužím dát ti všechno, dokonce i sebe samého, ale také ti to opravdu dopřávám.

Jedině kvůli dobru tvé plné životní účasti na mém vyšším životě přijímám tvé tělo za své, osobně prožívám tvůj život ve světě, ovládaném naším odpůrcem a zakouším i tvou smrt. Překonávám ale všechna omezení plynoucí z tvého těla a smrti, světa a jeho odpůrce. Vystupuji na nejvyšší místo. A přitom ještě celý s tímto svým celokosmickým i nebeským dějstvím a jeho úžasnými plody přebývám slavně proměněným způsobem podle tvé životosprávy ve tvé blízkosti.

Divíš, se jak to dokáží? Je to tím, co je o mně řečeno na výsostech. *"To je můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil, toho poslouvejte."* (Mt 17,5) Poslouvej mě tedy zde a nyní! Poslouvej mě na této slavné hostině lásky, kde přebývám ve svém velebném příbytku, kde učím, vlastním a uděluji tajemství toho dokonalého spojení! Řeknu ti tajemství, které spontánně hledáš, když přirozeně hledáš štěstí. Štěstí je být milován. Největší štěstí máš ty, kterého si zamilovávám ve tvém vlastním těle. Dokonalé štěstí je v nalezení všeho dobra. Proto se plnost štěstí nalézá jen v důvěrném spojení se mnou, který to dobro vlastním a přeji si je sdílet s tebou. Přeješ si poznat, co je mezi naším věčným Otcem a mnou? Bud' v jednotě s námi a v nás, *"jako je můj Otec ve mně a já v něm"* (Jan 17,21), a poznáš to na vlastní kůži!

Především ale pojď ke mně! Jsem cesta, ale ne ledajaká. Jsem živá Cesta. Přístup k mému příbytku, kde se na vyvýšeném místě před tebou proměňují, abych proměnil i tebe v samotnou Horu proměnění, abych přes své Srdce ve tvém srdci proměnil celý vesmír! Zdám se v tom bělostně zářícím okrouhlém předmětu nepatrným bílým trpaslíkem, vychloubajícím se, že ze mne vzejde nový člověk i nový svět? Jen *"okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý"* (Ž 34,9). Nech se oslovit a otrást mým Slovem, a zakusíš opravdu velký třesk, jež působí všechno nové v celém kosmu tvého srdce a pak i v celém okolním kosmu!

Jak jen ti sdělit tu radostnou zvěst, že se velebný Otec tebe i mne rozhoduje ovládat všechny tvory světa viditelného i neviditelného, a řídit a spravovat celý vesmír z tvého srdce? Chceš pochopit tuto řeč, která chce oslovit právě tvé srdce? Zdá se příliš sladká, protože přesahuje přístup chladného a strohého rozumáře a zahanbuje všechny vymoženosti výpočetní techniky? Láska se nenadouvá vědomostmi. Dává se bez předběžného poučování rozumu. Jejím učením je milovat, nesobecky se oddávat, slavně se zaslibovat a přát své životní lásce především to nejlepší, totiž mne samého. Chceš milovat celou svou duší? Maličkost. Jen co umlčíš všechno lidské ve své nesmrtelné duši, abych ji mohl zaplavit sebou samým. Láska zde přináší

slavně zaslíbené a zaslubující se nazření bez přemítání.

Chceš proniknout do těch nevýslovných tajemství? Maličkost. Jen odlož své lidské přemítání, ale ne ke zhroupení, nýbrž k hlubšímu, přímému nazírání a přijmi mne! Tvým smyslem se přibližuji v okrouhlé bělostné poživatině, ale zůstanu s tebou, i když se ti moje podoba běžné potraviny rozplyne na jazyku. I potom půjdu s tebou domů, do práce a na veřejnost, a přetavím tě pro své vznešené dílo ve světě. Moje láska ti zjedná světlo svrchované Pravdy.

V tom spočívá tajemství dokonalého spojení ve světě viditelném i neviditelném. Jen pospěš a přines otevřenou nádobu svého srdce s touhou po naplnění! Přijď v mlčení své pokory a s vytrvalostí své touhy! Potom vlastní povznesenou zkušeností poznáš vše. Tvá věda, jež jinak objevuje rozumem vyšší tajemství, může přinést potěšení jen tvému rozumu. Jako však je tvá věda omezená, tak i potěšení, které přináší, zůstává prázdné. Nadouvá ti srdce k prasknutí. Praskne-li ti, nezbude v kosmu víc než stopa mýdlové bubliny. Takové srdce zůstává prázdné a nemocné, třebaže stále otrávenější svým nepokojným "vím, že nic nevím". Nemůže trvale zakoušet pokoj. "Především pros Nejvyššího, aby řídil tvou cestu v pravdě." (Sír 37,15)

Možná se ptáš, může-li tě to opravdu naplnit, když si takto jen docházíš s prázdnou nádobou k prameni? Může a také tě to náležitě naplní, ale pouze je-li nádoba tvé bytosti opravdu vyprázdněná a čistá. Přijď očištěn, podle mého ustanovení usmířený se mnou a s ostatními mými tvory! Skloň se před mým proměněným Tělem a pokorně vyčkávej! Proud vyššího nadání se k tobě dostaví. A hned zaplavuje mikrokosmos ve tvém srdci, až přetéká plností darů. Veškerý tvůj odpor vůči dokonalým způsobům slábné. Mizejí zábrany v přívozech do mikrokosmu ve tvém vnitřním prostředí vůči mému proměněnému Tělu i mému Srdci.

To je ten vytoužený radostný a požehnaný okamžik. Pak se ale dostavuje tvoje slabost. Dlouho nevydržíš plynule čerpat vyšší výbavu z Ducha, kterého do tebe vydechují. Nevydržíš dávat se plynule a bez přestávek navěky oživovat mou proměněnou krví, pulsující z mého Srdce pro tebe i pro celé mé tvorstvo. Dostavují se tvé roztržitosti a tvé přemítání. Tohle brzdí přímé zření tvého intelektu, povznášeného vyšším nadáním. Vůle je však nadále pevná, i přes to kličkování tvé pohasínající mysli. Jedině tvá nevěrnost působí, že se tvá duše unaví stupňující se náročností a předčasně ustane v usilování o vrcholné Dobro, Pravdu, Krásu a Lásku. Vlastní vinou se uchyluješ k pohodlnějšímu a snazšímu směřování ke mně, třeba jen citovou, smyslovou rozdílností.

Podarí se ti tentokrát vytrvat před mým příbytkem? Jak dlouho vydržíš bdít a věrně mi naslouchat? Přicházím k tobě jako tajemný host. Neupadni v pokušení!

Jestliže vytrváš jen vlastní pevnou vůlí, bude to jako v křeči. I do tváře se ti pak vloudí spíše zbožný škleb svatouška, než pokojná radost. Pros o vytrvání v důvěrném rozhovoru se mnou, který jsem ti osobně bližší než jsi ty sám sobě! Pak se dokážeš dívat s otevřeným srdcem celého svého mikrokosmu, stále víc toužit po tom Největším, víc a více se přičiňovat o mou svrchovanou Lásku. Pak budeš s pocitem vnitřní úlevy pokojně a vytrvale odklízet hromadící se překážky tvé pohodlnosti, únavy, ohledů na svá nevykořitelná lidská práva, vypočítavosti, ba i jen krátkodechého přemítání. Jako když se přeneseš před velký val, tak si vydechneš s úlevou. Jako když odhodíš těžké zavazadlo, tak necháš padnout každou překážku svých ryze lidských ohledů. Necháš vládce světa marně se pachtit, protože se mu nepodvolíš ani stínem pochybnosti o správnosti své cesty. Tehdy celý mikrokosmos ve tvém srdci zakouší myšlením, cítěním i toužením, a vůbec naplno, nový život, aniž bys byl sebemenším způsobem izolován od stávajícího života. Někdy to zakusíš jako zážitek překypující neskonalé plnosti, jindy prázdnoty ještě plnější Boha, oblažující lázeň oněmlého ticha a sklánějícího se nekonečna. Z hlediska všedního života to však zůstává nezřetelné. Je to noc bez nejmenšího záblesku světla, mrazivá pláň se zavátými stopami, oceán vyprahlé pouště bez vyhlídky na kvetoucí oázu, bělostná okrouhlá věc, bez vůně a bez chuti.

Zajímá tě aspoň trošku, čím dokáží být pro tebe ve svém slavně proměněném Těle a nakonečně dobrotivém Srdci? Jsem přece Cesta, kterou se dostaneš ke všemu, a především ke mně. Jsem Cesta, kterou se naunavíš, ale posílíš. Jen řekni právě zde a nyní, a neustále to opakuj: *Pomoz mi, ať tudy chci a mohu kráčet!* a uvidíš! Nezklamu tě. Hned ti pomohu s dalším krokem. A s každým dalším postupuješ s mým pohonem, protože tě nepouštím. Cesta ke mně je živá. Jsem přece sám Život. To já tě oživuji tím více, čím víc přicházíš ke mně.

Jsem také svrchovaná Pravda. Proto dovedu naplnit nekonečnou propast tvé nesmrtelné duše, už když se na mne zadíváš. Vedu tě na nejvyšší místa, vybavená všemi vrcholnými dokonalostmi, a jedno z míst už tady rezervuji pro tebe. Třebaže tě, jako všechny ostatní, toužím naplnit a také naplňuji, zůstávám sám v

sobě nevyčerpatelný. Jsi jako dítě, které si hraje na břehu moře a vrhá do vln ploché kaménky a raduje se z toho, a přitom celý oceán Pravdy leží u tvých nohou.

Jsi jako mořská houba. Učitel ti může vykládat po lidsku jakákoli podobenství a vybízet tě, abys byl tím či oním, ale ty koneckonců stejně do sebe nasaješ samotného učitele a staneš se jím.

Dokud mořská houba ještě roste na dně oceánu, je omývána proudy, je v moři a moře je v ní. Může se vrátit do sebe a říci: Oceán je tady. Pokud je ale oddělena a vržena na širé moře, je to úchvatnější.

Mořské vlny a proudy ji unášejí do nedozírných dálek a hlubin oceánu, s nímž je jedno a splývá s ním, který ji uchvacuje k následování a sotva opouští mořské dno, něžně ji objímá a unáší. Rozvlněná uprostřed mořských vln a proudů dává se ještě více unášet a vrhnout do nich, aby se stala jakoby stejnou bytostí s celým oceánem, v němž je více místa a více toho, jímž se plní, aby se sama stále umenšovala, až na poslední atom a potom aby vyzářila v záblesku svého záření.

Dvojí láska mého Srdce

Nestyď se za hlas svého srdce, a klidně vyznej: Toužím po štěstí! Prahnu po dokonalosti! Dobře víš, že štěstí, které se náhodou zablýskne, je nejisté. A také neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. Štěstí je být milován někým, kdo tě přijímá s tvými přednostmi a slabostmi. Tak toužíš po lásce, jakou svět nezná a nemůže poskytnout. A přece tvá touha není marná.

Můj život je unášen vlnami a dvojitým proudem lásky: proudem vyšší Lásky, nestvořené, kterou sdílím s naším společným věčným Otcem a s duchem naší oboustranné Lásky, a proudem tvé, lidské lásky, stvořené, která vládne ve tvé vůli a bezprostředně oživuje veškerou tvou činnost.

Moje vyšší Láska je životem nejen mým, ale i životem našeho milujícího Otce, jakož i základem tvého stálého oživování. Z této mé Lásky pochází věčné rozhodnutí stvořit vesmír a v něm tebe, mluvit k tobě ve Zjevení a odhalovat ti skrytá tajemství, vykoupit tě po pádu přijetím tvého těla za své. V tomto rozhodnutí o přijetí tvého těla je obsažena i tvá láska, která přistupuje k mému Nejsvětějšímu Srdci a svědčí velkolepými skutky o mé svrchované a věčné Lásce.

V mém proměněném Těle a zvláště Srdci se spojuje tvoje stvořená láska s mou nestvořenou Láskou, jako se ve mně spojuje v jedné Osobě tvá přirozenost s mou. Moje Láska nesmírně přesahuje všechny formy lásky, jakých jsi schopen.

Víš, jaký je předmět mé Lásky? Jsi to ty a s tebou i celé lidstvo, které obnovuji a zušlechťuji k svému vyššímu životu, zkrátka celé shromáždění mých dětí a přátel. Můj milý apoštol národů o mně píše: *"Kristus miloval Církev a sám sebe vydal za ni, aby ji posvětil, aby si sám připravil Církev slavnou, která nemá poskvrny, aby byla svatá a bezúhonná"* (Ef 5,25). A protože jsi to právě ty uprostřed ostatních, kdo mne přijímají, pak vidíš, že veškerá láska mého Srdce, které od tebe přijímám a v sobě proměňuji, se neomezuje na toto mé Srdce, nýbrž se vylévá na tebe uprostřed celého lidstva a světa.

Kéž tě tohle poznání naplní radostí, která přesahuje každou radost!

Tato radostná skutečnost ti vynikne ještě víc, když si uvědomíš, že jsi nebeský poutník a plavíš se kosmickým oceánem do místa mé svrchované vlády, která je věčná. A nejen ty sám, ale celé lidstvo, které obnovuji a uzpůsobuji k této vznešené pouti. Jsi na cestě ke mně a já jsem tvá Cesta. Jsem živý a tobě osobně blízký a důvěrně známý. Na tobě je pouze tvůj souhlas, kdežto všechno ostatní ti sám zajišťuji. Činím tak nejprve tvým povznesením k vyššímu nadání pro tuto pouť a pak krok za krokem tvým soustavným povznášením, až k tvému dosažení nejvyššího místa. Na tomto nejvyšším místě se setkáváš v jednom sboru se všemi, které obnovuji a povznáším k vyššímu životu. Tam potkáváš všechny, na které vylévám Lásku ze svého proměněného Srdce.

Nežasneš na tím, jak se uskutečňuje toto odvážné rozhodnutí mé svrchované Lásky o tvé záchraně uprostřed celého světa, těžce poškozeného tvou vinou? K tomu, aby ses v tom vyšším společenství v čele se mnou setkal jako můj vyvolený, беру na sebe všechny oběti, které začínají v Betlémě a končí na Kalvárii. Oběti jsou nejjasnější důkazy lásky. Jejich počet i jejich velikost svědčí o rozsahu lásky.

Nediv se! Copak znáš větší lásku, než se obětovat za druhé? Život je tvá největší přirozená hodnota. Obětuješ-li život z lásky k druhému, dáváš všechno, co máš, a podáváš důkaz vrcholné Lásky.

Dávám všechno, co mám. Obětuji svůj čas pro tvé zušlechtění. Dávám ti svou Pravdu v radostné zvěsti, a nakonec i svůj život. Svou smrtí ruším tvou smrt. Svým vzkříšením ti dávám nový život. Poskytuji ti spolehlivou záruku, že se s tebou jednou slavně setkám. Teprve potom naplno doceníš mou lásku, protože zatím ji nedoceňuješ. Proto se zjevují Marii Markétě Alacoque, abych ti připomenul svou nezměrnou lásku.

Ukazuji jí své Srdce, aby se podívala na to Srdce, které tě tolik miluje.

Rodíš se z mé Lásky, když vychází jako krev smíšená s vodou z mého probodeného Srdce. A rána v mém Srdci je branou, kudy vstupuješ se svými slabostmi. Tudy procházíš spolu s celým lidstvem obtíženým vlastní vinou, nemocemi a smrtí, a s celým světem trpícím tvou vinou, abys ty, vlastní vinou oslabený a ponořený do temnoty, znovu povstal mým slavně proměněným Tělem a Srdcem vstříc věčnému životu. Volám tě věčnou Láskou uprostřed ostatních lidí. Nevylučuji tě, ani jsi-li nejhorší zhýralec a zvrhlík. Proto ti ukazuji své Srdce, obraz a ztělesnění mé nekonečné Lásky, abych tě zbavil zimy úzkosti a křečí stresu a povzbudil na cestě nejvyšší dokonalosti.

Moje náboženství je vlastně jenom samá láska. Především moje svrchovaná Láska k tobě. Můj milý učedník o tom píše: *"Boží láska se v nás zjevila tím, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom skrze něho byli žili. V tom je láska, že on si nás zamiloval."* (1 Jan 4,8)

To je slovní vyjádření zjevení mého Srdce, obrazu Lásky. Kéž bys uměl a chtěl opětovat lásku, které se ti dostalo a stále se ti jí dostává v hojně míře! Proto prvním zákonem mé radostné zvěsti je láska k svrchované, tobě osobně blízké Lásce. Plněním tohoto zákona máš opětovat našemu věčnému Otci lásku, kterou ti dává v takové hojnosti. A zde máš dávat ze všech sil a celou svou duší, protože i když odpovíš na svrchovanou lásku nejvíc, jak umíš, pořád je to málo. Další zákon mé radostné zvěsti se podobá prvnímu, ale směřuje k bližním, které máš milovat jako sebe. V lásce jsou všechna přikázání. Když miluješ a stále víc si vyprošuješ od svrchované Lásky, která je ti tak důvěrně blízká, abys miloval největší Láskou, hned naplňuješ a překonáváš zákon, protože já ti hned v tu chvíli přidávám lásku.

Připoj se k naproto dokonalému prostředí mého Srdce, rozdávajícího se ve své Dobrotě do nekonečna, abys v tomto nevyčerpatelném prameni načerpal hojnost lásky, kterou bys opětoval především mně a rozdával všem lidem a všemu mému tvorstvu!

Žena podle míry kosmu

Možná, že se ti zdá, že když ti poskytnu vyšší nadání, tak si vystačíš jen se mnou, který ti rozumím lépe ty sám sobě. Myslíš, že dosáhneš štěstí a dospěješ k dokonalosti a ke spojení se mnou přímo a bez pomoci nějakého prostředníka, který by byl menší než já? Uvidíš, co se stane. Nějakou dobu budeš chodit s hlavou v oblacích svých odtažitých pojmů o nehybném hybateli všehomíra, ale bez mé posily, prostřednictvím naší společné Máti, posléze ochabneš. Zabředneš do ospalosti bezbřehé odevzdanosti osudu. Nemůžeš dosáhnout svého vrcholného životního cíle, třebaže s mým vyšším nadáním, ale bez naší společné lidské Matky. Víím, že přes svou povznesenost znáš naši společnou panenskou Máti dost povrchně. Málo pamatuješ na její slávu a na úctu, jakou je třeba k ní chovat. Máš strach, aby se to s ní nepřehánělo? Myslíš, že mi ukřivdíš přílišnou láskou k nějakému člověku? Myslíš, že musíš mluvit spíše o mně, než o kterémkoli člověku? Tím vlastně tvrdíš, že ti naše společná Máti překáží na cestě k dosažení dokonalosti a nejvyšších míst. Nechápeš, čím se liší mé jedině prostředictví u našeho společného věčného Otce všehomíra od prostředictví naší společné panenské Matky?

Naše společná Maminka tě vede ke mně nejlepším a tobě nejbližším způsobem. Já tě však vedu lidským a současně ještě vyšším způsobem k důvěrnému spojení s naším věčným Otcem. Můj slíbený Duch, kterého ti posílám, tě vede pouze tímto vyšším způsobem. Myslíš, že se obejdeš bez prostředictví naší společné Maminky? Myslíš, že se obejdeš bez prostředictví mého Ducha? Vyhni se oběma krajnostem, ať se neztratíš!

Naše společná panenská Máti dospívá mým zrozením k hranicím nejvyšších míst. Proto si ji zamiluj jako prvního ze všech lidí! Počáteční plnost vyššího nadání, již se jí dostává od chvíle jejího početí, je větší, než všechno vyšší nadání, jakého se kdy dostalo kterémukoli tvoru. Od tohoto prvního okamžiku až do jejího vydechnutí neustává ten počáteční poklad vyššího nadání v ní růst rovnoměrně zrychleným tempem. Každý úkon její lásky je vroucnější než předcházející a rozhojňuje daný poklad. Podobá se to gravitačnímu zrychlení těles padajících k Zemi. Zatímco tělesa padají tím rychleji, čím víc se blíží zemského středu, který je přitahuje, tvá duše směřuje k nejvyšším místům tím více, čím více se odpoutává od tíže tělesnosti.

Moje Matka je také tvou Matkou svým spojením s mou obětí. Všechno vyšší nadání, které ti opatřuji, bych ti nemohl předat bez její účasti. Poskytuje mi k tomu své lidské tělo a krev a sebe samu celou. Ustanovuji ji za prostřednicí každého vyššího nadání. Je prostřednicí pro tebe a pro všechny mnou obnovené a vrcholně zdokonalené tvory. Bez důvěrného sblížení s ní nemůžeš dospět ani k důvěrnému spojení se

mnou, ani by ses nepřiblížil k našemu slavnému Otci.

Víš, jak se v tobě rodí láska k naší společné Máti? Když se k ní občas obracíš a uctíváš ji jako tu, kterou povznášim k sobě, ale vlastně se k ní utíkáš, sotva se dostaneš do velkého nebezpečí. Vyšší pokročilosti dojdeš, až k ní najdeš vztah trvalejší náklonnosti a soustavněji to dáš najevo tím způsobem, jaký mám nejraději. Hlavně rozjímáním o tajemství tvé obnovy a vrcholného zdokonalení. To ti stále víc přibližuje můj život a život naší slavné Maminky. Vrcholu dosáhneš, když se jí docela svěříš, abys byl v její péči tak všeobjímající, jako jsem já po devět měsíců, kdy přebývám pod jejím čistým Srdcem. Můžeš se jí slavně zaslíbit, jako jsem jí zaslíben já a ona zase mně. Já sám se pak přičiním o to, abys setrval v těsném a neporušitelném spojení s ní a dal se od ní řídit a formovat tak, jako se já nechávám lidsky utvářet od ní.

Všechno, co z tvé dobročinnosti a z ovoce tvých obětí nelze sdělit bližním, totiž zásluhy ve vlastním smyslu, nabídní naší společné slavné Mamince. Spolehni se, že to neporušené uchová a udrží plně při životě, zatímco ty bys to určitě někde ztratil a svou vinou promarnil.

Avšak i to, co z tvé dobročinnosti a plodů utrpení můžeš předat bližním, nabídní přednostně naší slavné Máti, aby to podle svého uvážení nejlépe použila k prospěchu méně nadaných nebo zkoušených či opuštěných bližních. Co je z tvých dobrých skutků sdělitelné, je zásluha vhodnosti. Je to modlitba, zadostiučinění a odpuštění, jež můžeš získat. Když mi to všechno obětuješ přes naši společnou Máti, tak hlouběji vnikneš do velikého tajemství společenství mých slavných oblíbenců a máš stále větší podíl na životě mého tajemného Těla. Je to zkrácená, dokonalá a spolehlivá cesta k dosažení důvěrného spojení se mnou slavně proměněným v podobě tvé každodenní potrawy.

Mohu ti ukázat i jiné cesty k takovému dokonalému spojení, ale jsou delší, obtížnější a nebezpečnější. Bez naší slavné společné Maminky musíš zdolávat nedozírný oceán vesmírného časoprostoru, temné noci, podstupovat hrozné boje s neznámými mimozemskými tvory i se zlými netvory s nadlidskou inteligencí. Zato spolu s naší slavnou máti půjdeš příjemněji a pokojněji.

Naše slavná Máti je sice pouhý člověk jako ty, avšak dokáže nadlehčovat břemena tvých životních trampot a činí tvé zkoušky záslužnějšími. Tvá cesta k dokonalosti je snazší, protože tě doprovází svou vlídností. Je záslužnější, protože ti získává ode mne vyšší nadání počínat si s větší láskou a láska je základem zásluhy. Naše slavná Máti si získává nejjednoduššími skutky více zásluh než všichni mučedníci dohromady uprostřed strašných muk a utrpení, protože do těch docela prostých úkonů vkládá větší lásku, než je jejich láska.

Její cesta je prostší. Proto se po ní jde rychleji. V krátké době slavně zaslíbené dokonalé služby naší Mamince urazíš více cesty, než za celá léta, během kterých bys spoléhal jenom na sebe. Pod vedením té, které podléhá samotné moje Slovo, jež se stává tvým tělem, postupuješ tempem, v němž překračuješ světelnou rychlost. Pod jejím blankytným pláštěm jsi chráněn lépe než v kterémkoli protiatomovém krytu před škodlivými vlivy světa, před šálením tvé obrazotvornosti, před oklamáním tvých smyslů pomocí televize či virtuální reality, před vlastní naivitou, i před vlivem každého zloducha, i kdyby měl nadlidskou inteligenci. V podřadnosti příčin, jež ti předávají vyšší nadání, má naše společná slavná Maminka jasně vymezenou oblast své nezastupitelné působnosti. Proto ovládá tvé emoce. Některé brzdí, jiné povzbuzuje a všechny harmonizuje, aby uzpůsobovala vyšší sféru činnosti tvého intelektu k blahodárnějšímu přijímání mého lidství a účinnější působnosti našeho společného věčného Otce.

Tak v zaslíbené dokonalé službě naší společné Mamince u mne pokračuješ mnohem rychleji ve vnitřním osvojování si tajemství mého Těla, a jeho středu, který se ti lidsky představuje ve tvém srdci, jež navěky proměňuji. Popros ji, a bez váhání ti hned přiblíží hlubší pochopení tajemství mých sedmi posledních slov na světě! Toto tajemství ti stále zpřítomňuji na svém stole při slavné hostině lásky. Maria ti nejlépe ze všech lidí vyjevuje všechnu velikost mé vznešené vlády. Ozřejmuje ti všechny poklady uložené pro tebe v mém slavně proměněném Těle. Třebaže se jí nikdy výslovně nedostává zvláštního povolání k takové vládě, přesto jí dávám plnost ducha této vlády. Je to Duch jejího vlastního Dítěte, tvého Bratra a Spasitele všech, obětujícího se za tebe, a stále se za tebe přimlouvajícího, zejména při ustavičném naplňování slavné hostiny lásky, jež nepřetržitě probíhá na některém místě světa.

Hudba tvého srdce

Když jednou říkám, že "jsem živý chléb, který sestoupil s nebe", tak nezůstávám jen při slovech, nýbrž se to stává i skutkem. Dodnes to skutečně rezonuje ve tvém srdci.

Díky mě už všechna zvláštní místa přebývání našeho velebného Otce, do kterých tě zvu, mají své

živé Srdce ve tvé hrudi, a ty pro to hoříš vyšším nadšením, protože v tobě trvá nehasnoucí plamen mé vrcholné Lásky. Vynalézám způsob, jak tajemně a neviditelně pokračovat ve své vznešené přítomnosti u tebe uprostřed ostatních a spolu s nimi. Nejen při slavné hostině lásky, ale kdykoli přijdeš, vždy jsem připraven tě přijmout, posílit, povzbudit, potěšit s pohotovostí své pozorné lásky.

A co ty? Nechceš mě za to pochválit a velebit jako Pána?

Mě, kterého od svého vzniku chválí celá země?

Copak mě neoslavují sbory všech tvorů, které jsou dokonalejší, než ty, a já jim nedávám to, co tobě, aby ses dostal na jejich úroveň. Celé ty úžasné velmoci mi provolávají slávu jako Pánu jejich zástupů.

Celé viditelné a neviditelné stvoření je plné mé vznešené slávy. Ani ty, který mezi tvory spojuješ viditelné s neviditelnem, už nemůžeš váhat, abys dal průchod hudbě pulzující intuice, povznášející tvé srdce k vyšší inspiraci.

Copak mě neoslavuje sbor mých apoštolů a nechválí mě velký počet proroků? A co ten zástup mučedníků, který o mně svědčí? Po celém světě mě vyznává shromáždění mých přátel. Jsem přece, zrovna tak jako náš společný Otec, úctyhodný Obnovitel tebe uprostřed celého lidstva. Povznáším tě k vyšší úrovni života, abych tě udržoval a stále vedl k dospělosti svého důvěrného přítele a spolupracovníka v tomto díle.

Pro tebe zakládám své slavné hájemství jako pokračování věčné vlády našeho věčného Otce, abych si kvůli tvé obnově a tvému vrcholnému nezvratnému zdokonalení osvojil tvoje tělo od naší společné panenské Máti a prosadil se v tobě. Tím končím pomíjivost tvé pozemské pouti. Prodlužuji ji v sobě samém do nekonečna. Tak už konečně odval balvan hrobu tvého srdce a raduj se z vítězství! Jsem nejbližší prostředník a nejdůvěrnější spolupracovník našeho láskyhodného Otce, jeho druhé Já. Podílím se na jeho věčné slavné vládě. V tom všem se nehodlám obejít bez tebe, neboť k tomu používám právě tvého těla.

Můžeš mi věřit, že se znovu blížím ve tvém, u mne oslaveném Těle, k tobě, abych všechno zhodnotil a zušlechtil. Tak se spolehni na mou pomoc! Ta hlavní oběť života a smrti kvůli tvé obnově a povznesení je už dávno přinesena. Tak už jen zbývá, aby ses konečně připojil k nám všem dokonalým na nejvyšších místech.

Zachráním tě. Stále ti připravuji svůj odkaz a povznáším tě k němu.

Nezapomeň den co den velebit mne i s naším společným věčným Otcem a naší společnou panenskou Máti, a chválit mé jméno navěky! Pomohu ti, aby ses už nezastavil ani neopozdil ve svém růstu, kdykoli mě o to poprosíš. Smiluji se právě nad tebou uprostřed ostatního lidstva, aby zvláště na tobě spočinulo mé milosrdenství podle tvé naděje.

Jen si pospěš, ať nejsi zahanben navěky!

Deset vzkazů pro tebe

Zapsal: P.Dr.Tomáš J.Bahounek OP

Obálka: Veronika K.Planerová III.OP, Božské Srdce Ježíšovo

Bl.Hyacint M.Cormier OP

VYDÁVÁ: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP v Brně. IČ:70824118. Tel.541218001, 737857272, TISK: OLPRINT, BRNO. Upozornění: Veškeré texty je zakázáno dále rozšiřovat bez souhlasu redakce a autorů. Bank.spojení: ČS Brno - 2024711359/0800, Konst.symb.8, Var.s.:2004,Název účtu:První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP